Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

BOLŞEVİK devrim

SÜRELİ MARKSİST-LENİNİST YAYIN ORGANI (TÜRKİYE)

Barış hareketi ve biz...

3

mart · nisan · mayıs 2003 · 750.000 tl (kdv dahil)

İçindekiler

Barış hareketi ve biz... 3

Sendikalar ve savaş 15

TC'nin Musul-Kerkük hesapları... 19

Türk devletinin şovenist-faşist nüfus politikası: Tüpligasyon! 23

88. yıldönümünde de soykırımı lanetliyoruz! 26

İbo'dan öğrenemeyenler... 29

BOLŞEVİK devrim

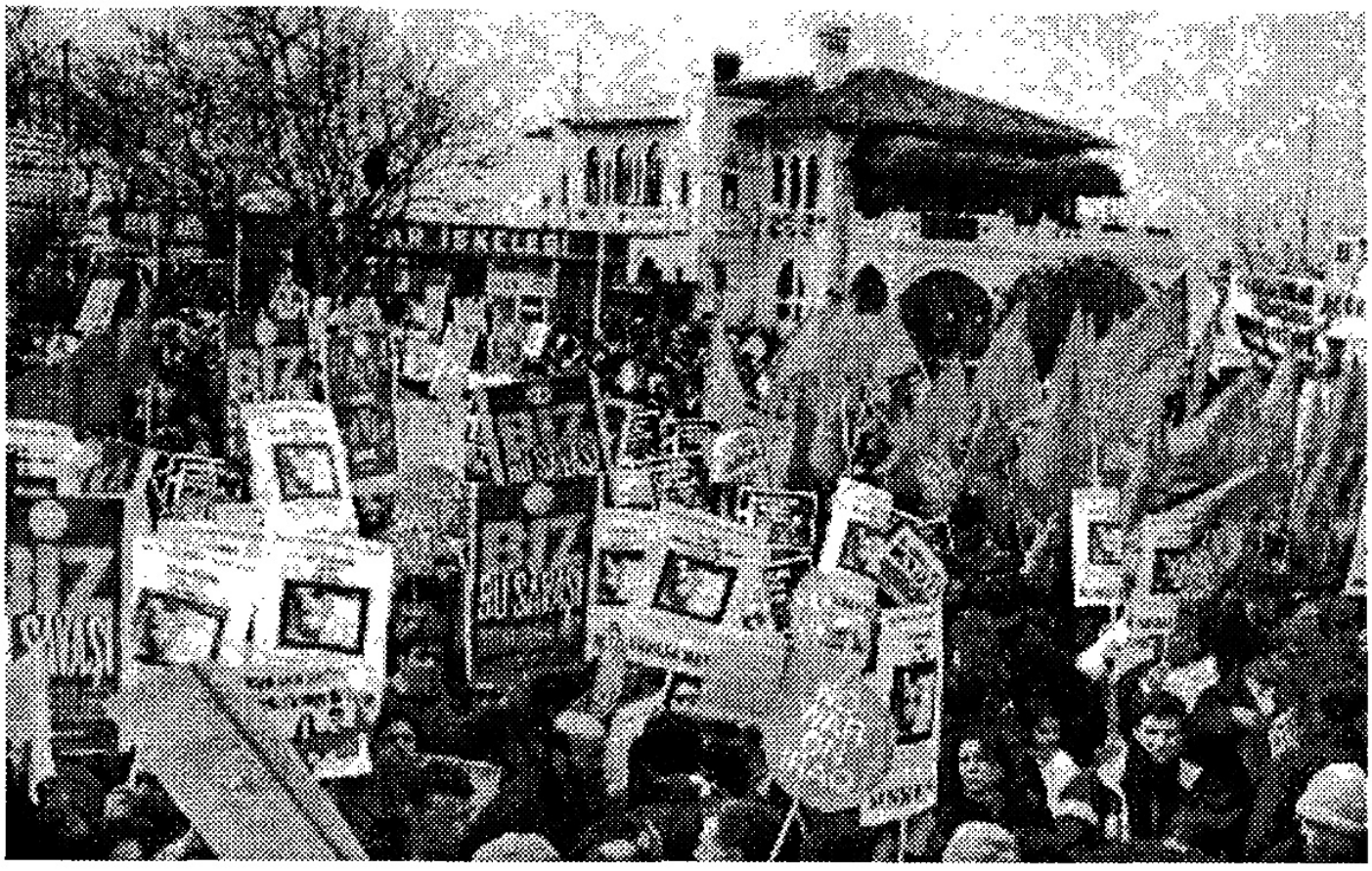

Barış hareketi ve biz...

ABD emperyalizminin Irak'a karşı hazırladığı savaş, uluslararası alanda hemen tüm ülkelerde büyük bir kitlesel "barış hareketi"nin gelişmesinin tetikleyicisi oldu.

Dünya, İkinci Dünya Savaşı'nın bitiminden bu yana yaşanan en büyük katılımlı kitle gösterilerine sahne oldu. Hemen tüm ülkelerde binlerce, onbinlerce, yüzbinlerce; dünya çapında onmilyonlarca insan sokaklara dökülerek çeşitli eylemlerle "Savaşa hayır!" dedi, diyor.

Savaştan yana tavır takınan hükümetlerin çoğu kendi ülkelerinde kitlelerden tecrit olmuş bir görüntü sergiliyor. Egemenler, bu hareketi dikkate almak zorunda kalıyor.

Savaş tamtamcılığında öne çıkan İngiltere Başbakanı Tony Blair, yalnızca Londra'da 15 Şubat'ta bir milyonu aşkın kitlenin sokağa çıktığını gördüğünde, "bu hareketin kaygılarını ciddiye aldıklarını" söylemek zorunda kaldı.

Ülkemizde, 1 Mart'ta Ankara, tarihinin en büyük katılımlı, en geniş yelpazeli "Savaşa hayır!" mitingini yaşadı. AKP hükümetinin sunduğu ikinci tezkerenin kabul edilmemesinde kuşkusuz dipten gelen bu tepki dalgası da hiç de önemsiz olmayan bir rol oynadı.

Daha şimdiden uluslararası alanda en geniş katılımlı muhalif hareket görünümündeki savaşa karşı hareket daha da gelişme, kitleselleşme potansiyelini barındırıyor içinde.

Bu hareket içinde pasifistinden, üç dün-

yacısına; kimi hükümet partilerinden, islamcısına, reformistinden, devrimcisine vb. çok değişik unsurları barındıran, çok renkli, çok sesli bir hareket. Fakat bu çok renklilik, çok seslilik içinde hareketin temel bir ortak paydası var: Anda yürütülen savaş hazırlıklarına karşı çıkmak, anda Irak'a karşı ABD'nin başını çektiği bir savaş olarak hazırlanan savaşa hayır demek.

Komünistler, anda en geniş muhalif kitle hareketi olma durumunda olan bu hareketin içinde yer almak; bu hareket içine doğru görüşleri taşımak yükümlülüğüne sahiptir.

Biz bolşevikler evet ABD emperyalizminin yürütmeye hazırlandığı savaşa karşıyız. Bu noktada bu hareketin ortak paydası olan "Savaşa hayır!" bizim de talebimiz, şiarımız. Ancak bu hareket içinde yer alan güçlerin, bu savaşa yaklaşımlarından çok ayrı yaklaşımlara sahibiz biz. Ve biz bu yaklaşımlarımızı da hareket içindeki kitlelere ulaştırmak görevine sahibiz. Hareket içinde komünist, bolşevik propagandadan rahatsız olanlar, bizim doğruları savunmamızı engellemeye çalışacak, bizim "bölücü" olduğumuz vb. demagojisini vb. yapıp bizi dışlamaya çalışacaktır. Bu onların "görevi"dir. Doğruları bıkmadan usanmadan emekçi kitlelere, eldeki tüm imkânları sonuna dek zorlayarak aktarmak da bizim görevimizdir.

ANDAKİ BARIŞ HAREKETİNİN KİMİ YANLIŞLARI

– Pasifizm.

Barış hareketi içinde en güçlü akımlardan biri kuşkusuz pasifist akımdır. Pasifizm her türlü savaşı reddeder. Savaşlar arasında ayrım yapmaz. Hangi savaş olursa olsun, kim kime karşı savaş yürütüyorsa yürütsün, yürütülen savaşlarda izlenen siyaset ne olursa olsun, her türlü savaşa hayır tavrı pasifizmin tavrıdır. Bugünkü savaş hareketi içinde yer alan insanların büyük çoğunluğu da –özellikle emperyalist metropollerdeki barış hareketi içinde– savaşın insanlara getireceği büyük felaketleri, ölecek, sakat kalacak insanları, korkunç yıkımı gözönünde bulundurarak pasifist "her türlü savaşa hayır" yaklaşımından etkilenen bir konumda durmaktadır.

Kapitalizm, emperyalizmin var ve egemen olduğu şartlarda, "Savaşa hayır!" sloganı, herhangi bir somut savaşa değil de, genel olarak her türlü savaşa karşı olmanın ifadesi olan bir slogan olarak kullanıldığında –ki bugünkü barış hareketi içinde pasifist kesim bu sloganı, yalnızca somut olarak Irak'a karşı hazırlanan emperyalist savaşa hayır demek için değil, aynı zamanda her türlü savaşa hayır demek için genel anlamda kullanıyor– yanlıştır. Devrimciler ve komünistler her türlü savaşa hayır demezler, diyemezler. Neden?

Savaş, aslında bir siyasetin başka araçlarla sürdürülmesinden, siyasi sorunların savaş araçlarıyla, savaş yoluyla çözülmesinden başka bir şey değildir. Savaş sorununa komünistler ve devrimciler bu gerçeğin bilincinde yaklaşırlar. Ve her somut savaşta, savaş yürüten tarafların bu savaşla hangi siyaseti sürdürdüklerini sorgularlar. Eğer yürüyen savaşta taraflardan biri bu savaşta işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin lehinde bir amacın peşindeyse, onun yürüttüğü savaş toplumu ileri götüren bir siyasetin savaş araçlarıyla devam etttirilmesi ise o zaman komünistler savaşın bu tarafının haklı olduğunu tespit eder, savaşın haklı tarafında yer alır. Devrimciler ve komünistler açısından savaş konusunda yapılacak ilk ayrım haklı savaş, haksız savaş ayrımıdır. Bu ayrım, ki-

min ilk saldıran olduğu ve benzerine bakılarak değil, savaşla hangi siyasetin izlendiğine bakılarak yapılır. Devrimciler ve komünistler, haksız savaşlara karşı, haklı savaşlardan yanadır. Her türlü gerici, emperyalist, karşıdevrimci savaş, haksızdır; reddedilmelidir. Bu savaşlara karşı çıkılmalı, bu savaşların engellenmesi için yapılabilecek her şey yapılmalıdır. Buna karşı, ezilen ulusların kendini ezen emperyalistlere karşı yürüttüğü ulusal kurtuluş savaşları; demokratik halk ıktidarlarının ve sosyalist devletlerin kendilerine karşı saldıran emperyalist güçlere ve yerli gericilere karşı direniş ve bastırma savaşları, her şeyden önce de işçilerin, köylülerin, ezilenlerin, kendini ezen ve sömürenlere karşı devrim mücadelesindeki silahlı ayaklanmaları, gerilla savaşları kısaca devrimci savaşlar haklı savaşlardır. Devrimci ve komünistlerin görevi, bu savaşların yanında yer almak, bunları desteklemek, örgütlemek, geliştirmek, büyütmektir.

Pasifistler, her türlü savaşa karşı olduklarını söyleyenler, insani kaygılarla hareket ettiklerini, savaşta insanların öldüğünü, hangi amaçla yürütülürse yürütülsün, hangi siyasete hizmet ederse etsin, savaşın reddedilmesi gerektiğini savunuyorlar. Bunlar, kapitalizm-emperyalizmin her gün onbinlerce insanı savaşsız, "barış içinde" yoksulluktan, açlıktan, ilaçsızlıktan, susuzluktan öldürdüğü gerçeğini gözlerden gizliyorlar. İnsani kaygılarla hareket eden kişi, her türlü savaşa karşı olamaz. Her gün onbinlerce insanı "barış içinde" öldüren sistemin insani kaygısı yoktur. Bu sisteme karşı, bu sistemi yıkmak için mücadele en temel insan hakkı ve görevidir. Bu sistem dişine tırnağına kadar silahlıdır. Ve bu sistem ancak silah zoruyla, ezilen sömürülen kitlelerin devrimci şiddeti yoluyla, devrimci savaş yoluyla yıkılabilir ve er geç yıkılacaktır. Gerçekten insani kaygılarla hareket eden, insanlığın büyük çoğunluğunun kanını emme üzerine kurulu asalak düzenlerin yıkılması mücadelesinden, bu mücadelenin savaşlarından, haklı savaşlardan yana olmak zorundadır. Haksız savaşları, onlarla birlikte genelde savaşı ortadan kaldıracak tek reçete vardır: Devrim! Devrimci savaşlarla her ülkede sömürücü sınıfların iktidarlarının devrilmesi. Bütün ülkelerde işçilerin, emekçilerin iktidarlarının kurulması. İşçilerin, emekçilerin, sömürünün olmadığı bir dünyada, kardeşleşmesinin önündeki engeller de kalkar. Bugün emperyalist gerici güçler tarafından birbirlerini boğazlamaya sürüklenen halkların gerçek kardeşliği, ancak emperyalizmin, sömürünün tarihe gömüldüğü bir dünyada yaratılabilir ve mutlaka yaratılacaktır. O zaman savaşlar da artık tarihe karışacaktır. Ama ancak o zaman! Sömürü olduğu sürece, emperyalizm, kapitalizm olduğu sürece savaşlar olacaktır. Emperyalizm, kapitalizm var olduğu sürece, genel olarak "Savaşa hayır!" demek, –bu tavır ne kadar ahlaki ve insani kaygılarla ve iyi niyetle takınılırsa takınılsın fark etmez– sonuçta işçilerin, emekçilerin devrim hakkına, ulusların bağımsızlık hakkına vb. hayır diyen, haklı savaşlara da hayır diyen, egemen sisteme, kapitalizmin, emperyalizmin ömrünü uzatmaya evet diyen tavırdır.

Biz anda ABD emperyalizminin Irak'a karşı hazırladığı savaşa, her türlü savaşa karşı olduğumuz için değil, bu savaş emperyalist çıkarlara hizmet eden, emperyalist bir savaş olduğu için karşıyız. Bizim şiarımız bu yüzden, "Savaşa hayır!" değil, "Irak'ta emperyalist savaşa hayır!" şiarıdır.

Biz genelde savaşa değil, emperyalist, karşıdevrimci, gerici savaşlara "hayır! diyoruz.

Bizim şiarımız: Emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlara karşı, devrimci savaştır!

– Savaşın niteliği üzerine.

Şimdi ABD emperyalizmi açısından tüm hazırlıkları tamamlanma aşamasına gelen savaşın iki tarafı var.

Bir yanda ABD ve İngiliz emperyalizmi ve onlarla birlikte hareket eden bölge gerici faşist güçleri var. Türkiye, Kuveyt, Suudi Arabistan, Katar gibi güçler bu savaşta ABD ve İngiliz emperyalizminin üs alanları olarak kullanılıyor. Ayrıca Irak'ta da "Irak muhalefeti" adı verilen ve omurgasını Güney Kürdistan'daki KDP ve KYB güçlerinin oluşturduğu güçler bu savaşta ABD ve İngiliz emperyalizminin yedeğinde hareket ediyor. Bu güçler koalisyonu içinde kuşkusuz herkesin savaştan kendi beklentileri, kendi hesapları var. Fakat bu bağlamda belirleyici olan ve savaşa niteliğini veren ABD emperyalizminin planlarıdır. ABD emperyalizminin bu savaşla izlediği, sürdürdüğü siyaset nedir? Bu siyaseti bir çokları Ortadoğu petrollerine ABD'nin tek başına egemenliği siyaseti olarak adlandırıyor. Kuşkusuz bu ABD siyasetinin en önemli unsurlarından biri. Ama sorun yalnızca bu değil. Sorunun esası ve özü, ABD'nin emperyalist dünyada, diğer emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası dalaşında yeni mevziler kazanmak, kendisini dünyanın esas hegemonu olarak kabul ettirme isteğidir. Irak'ta Saddam rejiminin devrilmesi, gelinen yerde ABD emperyalizmi açısından dünya hegemonyası iddiasının mihenk taşlarından biri haline getirilmiştir. Savaşın bu tarafının amaçlarının emperyalist amaçlar olduğu, savaşın bu tarafı açısından savaşın haksız, emperyalist bir saldırı savaşı olduğu açıktır. Bu savaştan kendileri için otonomi, hatta belki bağımsızlık, demokrasi vb. bekleyen, ABD'ye "Yes yes yes!" sloganları atanlar, faşist Saddam rejimine karşı mücadelelerinde haklı bir yana sahip olsalar da, bu somut savaşta haksız emperyalist savaşın paralı askerlerinden başka bir rol oynamamaktadırlar.

Peki savaşın diğer tarafında ne var, hangi siyaset izleniyor, izlenecek? Savaşın diğer tarafında –savaşta bombalar öncelikle Irak halklarının başına yağacak, öncelikle işçiler, köylüler telef olacak olmasına rağmen– gerçekte Irak'taki faşist Saddam rejimi vardır. Saddam savaşı, kendi faşist rejimini devam ettirmek için sürdürecektir. Savaşın bu tarafının siyaseti, Irak'taki her türlü muhalefeti faşist yöntemlerle ezen, Arap ulusu dışındaki uluslara, milliyetlere şoven baskılar uygulayan, fırsatını bulduğunda halka karşı kimyasal kıtle imha silahları kullanmaktan çekinmeyen bir rejimin kendi varlığını sürdürme siyasetidir. Kuşkusuz bu taraf somut durumda saldırıya uğrayan, ülkesi işgal edilmeye kalkılan taraf durumundadır. Ve bu durum ona bir çoklarının gözünde "bağımsızlığı savunan" haklı görünen bir konum kazandırmaktadır. Fakat savaşta haklılığı haksızlığı belirleyen, yukarıda da belirttiğimiz gibi kimin önce saldırdığı vb. değildir.

"Bağımsızlık savunusu"na gelince... Saddam'ın bağımsızlık savunusu, Bush'un demokrasi savunuculuğu kadar sahtedir. Savaşın bu yanında belirleyici öğe faşist Saddam rejiminin kendi varlığını sürdürme için savaş olgusudur. O halde bu savaşta haklı yan yoktur. Savaş iki yanlı haksız, gerici, emperyalist, karşıdevrimci bir savaştır.

Kimileri, bu "iki taraflı haksız savaş" tespitinden kaçınmak için bir çok skolastik manevraya başvuruyor. Örneğin, bugün

olanın "savaş" olarak adlandırılmasına karşı çıkanlar var. Onlar burada sözkonusu olanın savaş değil, ABD emperyalizminin saldırısı olduğunu söylüyorlar. Kimileri ise açıkça Saddam'dan yana tavır takınıyor, ona bağımsızlıkçı, hatta antiemperyalist sıfatlar atfediyor.

Biz bu savaşa, iki taraflı haksız savaş olduğu için karşı çıkıyoruz.

Saddam-Bush ilişkisi, küçük haydut, büyük haydut ilişkisidir.

Biz bunların her ikisinin de kendi halklarınca devrilmesinden, cezalandırılmasından yanayız. Biz bu gericilerin birbirine karşı savaşlarında halkların birbirine kırdırılmasına karşıyız. Halkların bu gericileri tarihin çöplüğüne gömmeleri için bu gericilere karşı savaşlarından yanayız.

– Barışa evet... Fakat hangi barış?

Dünyanın her köşesinde onmilyonlarca insan aynı anda sokağa dökülüp "barış" diyor, "barış" istiyor. Bu çok güzel bir istek. Onmilyonlarca insanın aynı anda birbirinden bağımsız olarak bir ortak talepte birleşmesi, bunu değişik eylemlerle dile getirmesi, çok güzel, heyecan, umut verici bir olay.

Barış isteği haklı, soylu bir istek. Fakat savaşa karşı eylemlerde "barış" şiarı altında genelde kastedilen ne? İnsanların çoğu "barış" şiarından ne anlıyor? Gerçekte büyük çoğunluğun barıştan anladığı "savaş olmayan bir durum"dur. Örneğin andaki durum, savaşa karşı eylemlere katılıp da "savaşa hayır", "barış" diyenlerin büyük bir bölümü için, "BARIŞ" durumudur. "Savaş"tan kastedilen ise, ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak halkları üzerine doğrudan ve yoğun biçimde bomba yağdırmaya başladığı durumdur. Emperyalizm, insanları savaş-barış konusunda kendi belirlediği sınırlar içine çekmiştir. İnsanların büyük çoğunluğu, "barış" durumu olarak gördüğü anda, dünyanın birçok bölgesinde / ülkesinde savaşların sürdürüldüğü gerçeğini unutur durumdadır. Bugün örneğin, İsrail Filistin'de Filistin halkına karşı acımasız bir savaş yürütüyor. Bugün örneğin, Rusya Çeçen halkına karşı barbar bir savaş yürütüyor. Bugün örneğin, geniş bir emperyalist-gerici koalisyon Afganistan'da halklara karşı savaş yürütüyor. Bugün örneğin, Filipinler'de ABD emperyalizminin desteğinde Filipın ordusu halklara karşı savaş yürütüyor. Bugün örneğin, Latin Amerika'da, Venezuela'da savaş durumu var. Faşist Türk hakim sınıfları Kuzey Kıbrıs'ı işgal altında tutuyor. Güney Kürdistan'da şimdiden 30 bin askeri var (Kuzey Kürdistan, Batı Ermenistan'ı burada tartışmıyoruz bile). Yenilerini sokmaya hevesli ve hazırlanıyor vb. vs. Yani "barış" denilen durumda da savaşlar yürüyor. Bu gayet anlaşılır bir şey de. Savaş, gerici, karşıdevrimci, emperyalist savaş, kapitalizmin-emperyalizmin ayrılmaz yol arkadaşıdır.

Ve herhangi bir dönemde ve yerde "savaşsız" bir dönem, gerçekte emperyalizm-kapitalizm açısından, iki savaş dönemi arasında bir soluklanma, hazırlanma, yeni sa-

vaşları hazırlama döneminden başka bir şey değildir.

Kuşkusuz, emperyalizm şartlarında "savaşsız" olma anlamında da barış, halklar açısından çok büyük yıkım demek olan emperyalist savaştan iyidir. Fakat emperyalist barış ile, emperyalist savaş arasında tercih, kötüler arasında yapılacak bir tercihtir.

Bize ehven-i şer değil, doğru ve güzel olan gerekli.

Emperyalist barış, emperyalist savaşa göre iyidir. Fakat halklara emperyalist barış değil, gerçek barış gereklidir.

Gerçek barış ise, ancak sömürünün ortadan kaldırıldığı, işçilerin, köylülerin, emekçilerin egemen olduğu bir dünyada, sermaye egemenliğinin tarihe gömüldüğü, emeğin egemen olduğu bir dünyada mümkündür. Brecht'in "Komünarların Şarkısı" şiirinin bir bölümünde,

"Halklar kendi konuştuklarında,
anlaşmaları kolay olacak" deniyor.

Gerçekten de öyledir.

Gerçek barış emperyalizmde mümkün değildir.

Halkların ezildiği bir dünyada gerçek barış olmaz. Halkların kendileri egemen olduklarında gelecektir gerçek barış. Gerçek barış ancak sermaye egemenliğine karşı devrimle kazanılır, ancak sosyalizmde mümkündür! Bu anlamda gerçekten barış isteyen, gerçekten halkların kardeşliğini isteyen; emperyalizme karşı devrimci mücadeleden, devrimci savaştan, devrimden.... sosyalizmden yana olmalıdır!

Bizim barış konusunda şiarımız:

"Gerçek barış devrimle kazanılır,
devrimle kazanılacaktır!" şiarıdır.

– Düşmanı dışarda aramak yanlış.

Baş düşman her ülkede, ülkenin içindedir.

Andaki "Savaşa hayır!" hareketinin ilginç bir durumu var. Andaki somut savaş konusunda emperyalist ve gerici güçler kendi aralarında bölünmüş durumdalar.

Savaşı hemen, derhal başlatmak isteyen ABD-İngiltere emperyalizmi ve onların başını çektiği bir blok var. Bunlar yürütecekleri savaşa "uluslararası meşruiyet" görüntüsü verebilmek için Birleşmiş Milletler'den bir karar çıkarmaya çalışıyorlar. Ama sonuçta eğer bu olmasa da savaşı yürütmekte kararlı görünüyorlar.

Buna karşı emperyalist büyük güçlerden Fransa ve Almanya, Rusya ve Çin ile bir blok oluşturarak bu savaşı engellemeye çalışıyor. Birinciler "savaş" derken, ikinciler "savaşa hayır" der görünüyor. Bütün dünyadaki burjuva gerici / faşist iktidarlar da savaş konusunda bölünmüş durumda.

"Savaşa hayır" diyenler, veya savaşın hemen başlaması konusunda geciktirici tavırlar takınanlar bugün "barış" hareketinin büyük bölümleri tarafından gerçekten de "barış" istiyormuş gibi kabul ediliyor, saldırgan, savaş yanlısı ABD emperyalizmine karşı; barıştan yana, barışçı Avrupalı emperyalistler, Rusya, Çin görüntüsü çıkıyor ortaya. Tek tek ülkelerde de egemen sınıf partileri içinde "savaş" yanlıları ile, savaş karşıtları görüntüleri yayılıyor. Örneğin ülkemizde ÖDP, TKP, EMEP gibi reformist partiler 1 Mart'ta hükümet tezkeresinin mecliste çoğunluk sağlayamaması olgusunu "barış kazandı" şeklinde yorumluyor. Tezkereye karşı oyları barıştan yana oylar olarak görüyor. Almanya'da, 15 Şubat'ta Berlin'de yapılan yarım milyon insanın katıldığı barış yürüyüşünde hükümetten "barış konusunda tutarlı tavrında"!!! ısrar etmesi talep ediliyor vb.

Burada egemen sınıflar açısından büyük

bir sahtekârlık, barış hareketinin egemenlere bel bağlayan kesimi için büyük bir yanılsama sözkonusudur.

Emperyalistlerin bir bölümünün ABD saldırısına karşı çıkması, onların barışçı oldukları anlamına gelmiyor. Hayır onlar bu savaşın, aynı zamanda kendilerinin dünya hegemonyası dalaşlarında kendilerine karşı da bir savaş olduğunun bilincinde, ABD'nin tek başına –İngiltere ile ittifak içinde– Irak'a egemen olmasını engellemek, kendi paylarının azalmasını engellemek amacıyla bu savaşa karşı çıkıyorlar, ABD'yi BM yoluyla disipline almaya çalışıyorlar. Bunların barışçılığı sahtedir. Bunların "tutarlı barışçı tavrından" söz edip bunun sürmesini talep edecek yerde, yapılması gereken bunların gerçek amaçlarının teşhiridir.

Türk hakim sınıflarının temsilcilerinden anda barıştan yana tavır takınır görünenlerin tavırları da sahtedir. Bunların barışçılığı, savaşta kendileri için yeter menfaat görmedikleri noktada olan bir barış yanlılığıdır. Bunun yanında kuşkusuz mecliste AKP hükümetinin gerekli çoğunluğu sağlayamamasının Türkiye'nin iç politikasındaki iktidar mücadelesi ile de bağı vardır. CHP'yi, AKP'nin tezkereye oy vermeyenlerini, Sezer'i vb. barış hareketinin parçası saymak büyük yanılgıdır.

Ne yazık ki, barış hareketinin önemli bir bölümü bu yanılgı ve yanılsama içindedir. Bunun sonucunda barış hareketi yer yer, andaki siyasetin gerçek belirleyicisi aktörlerinin, egemen sınıf siyasetçilerinin, barıştan yana görünen kesimlerinin referans verdiği, yer yer kullandığı bir hareket durumuna gelebilmektedir.

Bu yanılgı ve yanılsamayı engellemenin bir yolu vardır: Gerçek düşmanın içerde olduğunu, her ülkede baş düşmanın ülke içinde olduğunu kavramak, mücadelede mızrağın sivri ucunu ona yönlendirmek.

Bu, bu somutta şu demektir:

Türkiye'de barış hareketinin mızrağın sivri ucunu yönlendirmesi gereken ilk hedef, Türk hakim sınıfları, onların faşist devleti, onların halklarımızı kendi çıkarları için emperyalist-gerici, haksız bir savaşa sürme hazırlıklarıdır. Öncelikle yapılması gereken, faşist Türk hakim sınıflarının bu savaştaki özel hesaplarının teşhiridir. Türk egemenleri bu savaştan kendileri için maksimum çıkar elde etmek için bu savaşın şu veya bu biçimde içindedir. Ve egemen sınıfların siyasi temsilcilerinin en barışçı görüneni bile, ilke olarak bu emperyalist gerici savaşa karşı değildir. Örneğin hükümet tezkeresine CHP'nin karşı çıkış gerekçesi, Sezer'in karşı çıkış gerekçesi, Arınç'ın ve diğer AKP hayırcılarının vb. gerekçeleri "uluslararası meşruiyet" aranması ve bunun olmadığı şartlarda ABD'nin yanında savaşa girmenin "Türkiye'nin çıkarına olmadığı" gerekçesidir. Uluslararası meşruiyet gerekçesi, BM kararına bağlanmaktadır. BM dünyanın en büyük haydutlarının pazarlık alanıdır. Halklar adına değil, sömürücü egemenler adına konuşmaktadır. Onun aldığı kararların "uluslararası meşruiyetin" temeli görülüp gösterilmesi sahtekârlığın dik alasıdır. Kaldı ki, faşist TC BM kararlarına rağmen, Kıbrıs'ın kuzeyini işgal altında tutmaktadır. Daha şimdiden Güney Kürdistan'da 30 bine yakın askeri konuşlandırmış olduğunu burjuva medyası belirtmektedir. Ve tezkereye hayır oyu verenleri rahatsız eden, yurtdışına asker göndermeme (yani bu somutta Güney Kürdistan'ın faşist Türk ordusunca işgali!) bölümü değildir. Tersine bu bölümün tek başına

meclise getirilmesi halinde –uluslararası meşruiyet konusunda söylenenler unutulup!!! oybirliğiyle karar çıkacağı, bizzat tezkereye hayır oyu verenler tarafından açıklanmıştır. Hatta CHP'nin başı bu işgal için meclis iznine bile gerek olmadığını açıkça söylemektedir. Türkiye'de gerçekten savaşa karşı olanlar öncelikle bunları teşhir etmelidir! **İşgalci faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'dan ve Kuzey Kıbrıs'tan derhal defolmasını** talep etmelidir! Bunun için mücadeleyi merkeze koymalıdır. Türkiye'de emperyalizme darbe vurulması, öncelikle faşist Türk devletine darbe vurulması üzerinden olur.

Türk hakim sınıflarını, onların faşist devletini baş düşman olarak görüp ona göre davranan bir çizgi yerine, antiemperyalistliği ABD emperyalizmine karşı tavıra indirgeme ve andaki savaşa karşı mücadeleyi de "ABD askeri olmayacağız", "ülkemizi ABD askerine çiğnetmeyeceğiz" vb. bir çizgi temelinde mücadele, hedef şaşıran-hedef şaşırtan, Türk egemenlerinin önemli bir bölümünü de müttefik gören bir mücadeledir.

Kavramamız gereken şudur: Türk askeri Güney Kürdistan'da ABD'nin askeri olarak değil, öncelikle Türk egemenlerinin askeri olarak, öncelikle ABD'nin çıkarlarının savunucusu olarak değil, faşist Türk hakim sınıflarının çıkarlarının savunucusu olarak vardır. Bu çıkarlar gerici, emperyalist çıkarlardır. Ve devrimci ve komünistler işte tam da bunu merkeze koymak zorundadırlar.

– Savaşa "ulusal çıkarlar" adına karşı çıkmak, milliyetçi temelde karşı çıkmak yanlıştır.

Savaşa karşı çıkan hareket içinde özellikle ülkemizde en çok kullanılan argümanlardan biri, bu savaşın "ulusal çıkarlarımıza karşı olduğu" argümanıdır. Savaşa "girelim" veya "girmeyelim "diyenler, birbirlerini "ulusal çıkarları yeterince savunmamakla", yer yer karşılıklı "vatan hainliği" ile vb. suçluyorlar.

Sömürücü bir toplumda savaş sorununa "ulusal çıkar" penceresinden yaklaşma, devrimciler ve komünistler açısından ilke olarak reddedilmesi gereken bir tavırdır.

"Ulusal çıkar" denen şey gerçekte sömürücü egemen sınıfların çıkarından başka bir şey değildir. Ulus, egemen sınıflarla ezilen sömürülen sınıfları kapsayan bir kavramdır. "Ulusal çıkar" denen şey, her şart altında ulus içinde egemen olanlar kimse onların çıkarlarıdır. Sömürü egemenliğinin olduğu bir ortamda, ulusal çıkar sömürücü sınıfların çıkarlarıdır. Onlar bunu "ulusal çıkar" yaftası altında işçilerin, köylülerin, emekçilerin, ezilenlerin çıkarı imiş gibi gösterirler.

Bu sahtekârlıktır. Türkiyeli işçilerin, köylülerin, emekçilerin Türk burjuvazisinin diyelim ki ABD'li patronlarından alacağı kan bedelinden ne çıkarı vardır? Türkiyeli işçilerin, köylülerin, emekçilerin Irak'taki işçilerin, köylülerin, emekçilerin başına bomba yağdırılmasından, Saddam'ın devrilmesiden sonra kurulacak yeni Irak'taki şekillenmeden Türk egemenlerinin söz sahibi olmasından ne çıkarı vardır? Türkiyeli işçilerin, köylülerin, emekçilerin çıkarı, Türk egemenlerinin çıkarlarına taban tabana zıttır. Egemen sınıfların "vatan" dedikleri, bizim ezildiğimiz, sömürüldüğümüz, işkencelere uğradığımız vatandır! Onların vatan dediği, faşist düzenlerinin vatanıdır. Ceplerini, karınlarını "aksırıncaya, tıksırıncaya, patlayıncaya" dek doyurdukları, kanımızı emdikleri yerdir. Şimdi bu sömürü alanlarını daha da genişletmek, Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun kendi

kendini yönetmesi yönünde attığı adımları geri çevirmek, petrolden pay almak istiyorlar. Bizi de "vatan millet", "ulusal çıkarlar" adına kendi savaşlarına sürmek isterler. Bu bağlamda biz, ancak işçilerin, köylülerin, emekçilerin egemen olduğu vatanı kendi vatanımız, onun çıkarlarını kendi çıkarlarımız olarak görürüz. Burjuvaziyle ortak çıkarımız yoktur! "Bizim" burjuvazimiz, bizim baş düşmanımızdır. "Ulusal çıkarlar" adına savaş karşıtlığı, burjuvaziyle "ulusal çıkarların" nerede olduğunun kavgası, bizim reddettiğimiz bir şeydir.

Bizim savunduğumuz çıkarlar, "ulusal çıkarlar" değil, işçilerin, köylülerin, emekçilerin, tüm ezilenlerin çıkarlarıdır. Ve bunlar "ulusal" değil, sınıfsaldır.

"Bütün dünyada işçilerin birliği, bütün ülkelerin işçilerinin, ezilen halklarla birliği..." bizim "ulusal çıkarlar" sahtekârlığına karşı şiarımız budur!

SAVAŞ KONUSUNDA BİZİM SAVUNDUĞUMUZ ŞUDUR:

İşçilerin, köylülerin, emekçilerin kendi savaşları vardır. Kendi ülkelerinde kendi burjuvazilerine karşı ve bütün dünyada sınıf kardeşleriyle omuz omuza emperyalizme karşı **sınıf savaşı...**

Emperyalistlerin, gericilerin savaşlarında tavrımız açıktır:

Savaş hazırlıklarında, savaşı engellemek için yapılabileceğin maksimumunu yapmak... Kuşkusuz emperyalist, gerici, karşıdevrimci bir savaşı engellemenin en kestirme yolu savaşı çıkaranları devrimle devirmektir. Bu yüzden **savaşı devrimle engelleme** şiarı savaş öncesinde komünistlerin, devrimcilerin temel şiarı olmalıdır. Hiç kimse bu şiarın savunulması ve yaygınlaştırılmasından, "Canım şimdi devrimci bir durum mu var?" vb. gerekçelerle kaçamaz. Bu şiarın andaki anlamı, bu temel düşüncenin barış isteyen işçi-köylü-emekçi kitleleri içinde yaygınlaştırılması, onlar içinde bu düşüncenin bütün araçlarla popülarize edilmesidir. İşçiler, köylüler, emekçiler burjuvazinin savaşına katılmamaya çağrılmalı, savaş hazırlıklarını aktif eylemlerle sabote etmeye çağrılmalı, "Bu savaş sizin savaşınız, biz bu savaşta askeriniz olmayacağız!" düşüncesi yaygınlaştırılmalıdır.

Savaşın bütün çabalara rağmen engellenemediği şartlarda ise görev, **gerici savaşı devrimci iş savaşa dönüştürme** görevidir.

Bu bağlamda da, kuşkusuz bu şiar bugünkü şartlarda genelde, propaganda şiarı olarak, işçilerin, emekçilerin içinde en ileri öncü kesimleri kazanmaya yönelik bir şiar olarak kullanılma durumunda olacaktır.

Yine de iki taraflı gerici bir savaşta, her iki tarafta yer alan askerlerin ve halkların cephede kardeşleşmeye ve silahları kendi burjuvazilerine çevirmeye çağrılması görevdir.

Savaşın doğuracağı ortamdan, devrimci-komünist hareketin ve örgütlenmenin geliştirilmesi için azami yararlanmak gereklidir.

Bu bağlamda özellikle Irak'ta devrimci ve komünistler açısından uygun ortamların çıkması mümkün ve muhtemeldir.

Biz halklarımızı bu savaşa dur demek için devrimci mücadeleyi yükseltmeye; Türk egemenlerinin savaşa girmesi halinde, burjuvazıyi arkadan vurmak için her şeyi yapmaya çağırıyoruz!

Kahrolsun emperyalist gerici savaş!

Yaşasın devrim mücadelemiz!

Yaşasın devrimci savaş!

Yaşasın bize devrim yolunu gösteren Bolşevik Partimiz!

7 Mart 2003 ■

AKP hükümetleri... Halka karşı savaş hükümetleri!

Gül'ün başbakanlığındaki 1. AKP hükümeti gidici. 9 Mart'ta Siirt'te yapılacak seçimler ertesinde Recep Tayyip Erdoğan'ın başbakanlığında yeni bir AKP hükümeti var sırada.

İster gidici, ister gelen olsun, AKP hükümetlerinin de kendilerinden önceki egemen sınıf parti hükümetleri gibi halk düşmanı hükümetler olduğu ve olacakları, AKP'nin birinci hükümeti döneminde açıkça ortaya çıktı.

Bunun için, ulusal ve uluslararası konjonktüre de bağlı olarak çok fazla beklenmesine de gerek kalmadı. Çok değil yüz günlük hükümet dönemi, takkenin düşüp kelin görünmesi için yetti.

AKP, öncelikle halkın IMF / Dünya Bankası markalı ekonomik programlara duyduğu tepki ile, bu programlardan sorumlu tuttuğu DSP-ANAP-MHP hükümetini sandığa gömmesi sonucu hükümet oldu. Bu hükümeti oluşturanlar geçen dönem parlamentosunda IMF'ye teslimiyetçi politikaların en ateşli eleştiricilerindendi.

Bu hükümetin kurucusu partinin seçimler sırasındaki ve daha sonra meclise sunulan hükümet programındaki vaatlerini hatırlayın:

AKP hükümeti, kendinden önceki hükümetlerin tersine, "bütün politikalarının merkezine insanı koyacağını" ilan etmişti.

Bu hükümet politikasında "dar gelirli kesimleri krizin etkisinden kurtarmaya yönelik bazı sosyal tedbirler alacak"tı.

Bu hükümet dar gelirlilere ek yük getirecek yeni vergiler koymayacaktı.

Bu hükümet dış politikasında "barış" siyaseti izleyecekti vs.vs.

Biz bu hükümetin programındaki vaatlerin hoş vaatler olarak kalacağını, programın kendinden önceki tüm hükümetlerin programlarında olduğu gibi, sermayenin programı olduğunu ortaya koymuştuk. (Bkz. 58. hükümetin programı sermayenin programıdır. Bolşevik Devrim, sayı 2)

Şimdi Abdullah Gül hükümetinin 100. günü doldu. Yüz günlük icraat bu hükümetin kimin hükümeti olduğunu göstermeye yetti de arttı bile.

Yeni gelecek Recep Tayyip Erdoğan hükümeti bu hükümetin programını devam ettirecektir. Aynı partinin, aynı anlayışın, aynı siyasi görüşün, güçlerin hükümetidir.

Gül hükümeti ne yaptı?

Bu hükümet, hükümetliğine bir dış politika atağı ile başladı. Önce AB ile tam üyelik görüşmelerine başlamak için tarih verilmesi için tarih verilmesi(!!!) konusunda "çok sıkı" pazarlıklar yürüttü bu hükümet! "İslamcı"ların AB'ye karşı oldukları yönünde var olan bir ön yargıyı yıkmak, AB'ye girmeye can atan büyük sermayenin has partisi olduklarını ispat etmek için gerçekten canla başla çalıştılar. Ama AB burjuvazisi bu cansiperane yalakalıklara rağmen, Türkiye'nin AB'ye eşit şartlarla tam üyeliği onların işine gelmediğinden, tarihin tarihinin tarihini vermeyi

şarta şurta bağlayıp –"Sizi çıkmaz ayın son çarşambasında mutlaka üyeliğe alacağız"– alma görüşmeleri için de "2005'te tarih verip vermeyeceğimizi 2004'de size söyleyeceğiz" yollu bir tavır takındı. İşbirlikçi tekelci sermaye basını AKP'nin çabalarını övgüyle karşıladı. AB ile birlikte Kıbrıs sorunu da gündeme geldi. AKP'nin başını çekenler, gerek AB emperyalistlerine, gerekse AB'ci yerli işbirlikçi tekelci burjuvaziye güven verebilmek için, Kıbrıs konusunda resmi devlet politikasıyla, onun Kıbrıs'taki uzantısı Denktaş'la ters düşmeyi bile göze aldı. Fakat devlet onlara neyin olup neyin olmazlığı konusunda desturu çektikten sonra geri çekilmek zorunda kaldılar. Fakat bu gelişmeler AKP'nin, kendini emperyalizme güvenilir bir satıcı olarak sunduğunun, kendisinden korkulacak bir şey olmadığı güvencesi verdiğinin, emperyalizmin uzantısı yerli tekelci büyük burjuvazinin de AKP'yi kendisinin partisi olarak kabul ettiğini gösterdi. AB'nin hemen ardından ABD ile Irak savaşı konusunda pazarlıklar gündeme geldi. Muhalefette olsa "Müslüman kardeş bir ülkeye" karşı "Amerikan conilerinin saldırısına ortak olma"yı en sert bir biçimde mahkum edeceği kesin olan, tabanı cumalarda "Amerikan askeri olmayacağız!" diye camilerden sokaklara taşacak olan AKP, en Amerikancı partiye taş çıkaracak bir pişkinlikle ABD'nin güvenilir ve stratejik müttefikliğinin gereklerini yapmaya soyundu. "Yurtta barış, dünyada barış" şiarını programına yazan AKP hükümeti, "ülkenin menfaatleri", "milli menfaatler" vb. adına ülkeyi savaşa sokacak anlaşmalar yaptı, bunları tezkere olarak meclise sundu. Irak'a karşı saldırının Türkiye'den ve doğrudan başlaması anlamına gelen ikinci tezkere 1 Mart'ta meclisten –gerekli çoğunluğu sağlayamadığı için– geri döndü. Yeni AKP hükümetinin bu tezkereyi veya benzerini meclise getireceği, getirmese bile bir yol bulup ABD'nin yanında savaşa girip, faşist Türk ordusunun Güney Kürdistan'daki işgalci, ilhakçı mevcudiyetini arttıracağı kesindir. AKP'nin kendinden önceki hükümetlerden şovenizm, saldırganlık, yayılmacılık, Kürt düşmanlığı konularında bir farkı olmadığı, "barış" lafları altında bunların en adi emperyalist savaş yanlısı oldukları ortaya çıktı. (Burada haksızlık olmasın diye söyleyelim: Bugün barışçı pozlara bürünen CHP hükümet olsaydı, roller değişecek; CHP hükümeti ülkeyi savaşa sürükleyen kararları alırken, AKP barışçılığa soyunacaktı. Ve kuşkusuz o zaman daha fazla gürültü kopacaktı!)

AKP'nin diğer burjuva partilerinden halk düşmanlığı konusunda özde bir farkı olmadığı, başkasının değişik tonlarda kemalist söylemle yaptığını; bunların yumuşak islamcı söylem bulamacıyla halka yutturdukları birinci AKP hükümetinin 100 günlük pratiğinde ortaya çıktı.

Halk düşmanlığının en net görüldüğü alan ekonomik politikadır. Bunlar güya halkı "krizin yükü altında ezdirmeyecek önlemler" alacaklardı. Halka katiyen yeni vergi yükü bindirmeyeceklerdi... vb.

Ne yaptılar?

Hükümet adına 4 Mart'ta, ikinci tezkerenin mecliste kabul edilmemesinin ertesinde, adeta halkı cezalandırır gibi, bir ekonomik paket açıklandı. Bu pakette 15.7 katrilyon liralık (yani takriben 10 milyar dolarlık –ki bu rakam yaklaşık olarak ABD ile yapılan pazarlıklarda Türkiye'nin ABD askerlerine kuzey cephesi için açılması karşılığında ABD'den ilk yıl içinde gelmesi

beklenen miktara yakın bir para– adeta madem "barış" diyorsunuz, o zaman barışın maliyetini ödeyin diyen bir tavır içinde hükümet) **vergi** ve **tasarruf** öngörülüyor.

Vergi kaçakçılarına af çıkararak vergi barışı adına 7.5 katrilyon tutarında vergi alacağından vazgeçen, kendinden önceki hükümetlerin "banka kurtarma" operasyonlarına devam edip 6.5 milyar doları hortumcuların cebine aktarmayı görev bilen bu hükümet, IMF'nin dayattığı programın gereği olarak gerekli ek geliri evi, arabası olana ek vergi, köprülere zam, çalışana ve emekliye ve köylü üreticiye kesintilerle karşılama yolunu tuttu.

Açılan vergi ve tasarruf paketi, gerçekte halka karşı ekonomik savaş paketidir. İşçilerin, köylülerin, emeklilerin, kamu çalışanlarının gerçek gelirinden kısıntılarla ve onlara bindirilen ek vergilerle devletin borçlarının faizleri ödenecektir! Hesap budur!

Bu hesap bundan önceki bütün hükümetlerin de yaptığı ve uyguladığı hesaptır. O hesabın hesabını emekçiler 3 Kasım'da ödetmiştir. AKP'ye emekçilerin önemli bir bölümü tarafından açılan krediyi AKP, sistemi sürdürebilmek için hovardaca harcamaktadır, harcamak zorundadır.

Kavramamız gereken şudur: Sorun, şu veya bu hakim sınıf hükümetinin iş başına gelmesi, hükümetlerin değişmesi ile çözülecek bir sorun değildir. Sorun sistem sorunudur. Hatalı olan şu veya bu hükümet, hakim sınıfların şu veya bu partisi değildir. Hata emperyalizme bağımlı, sömürü sisteminin ta kendisindedir. Bu sistemin savunucusu partiler, hangi renkten olursa olsun, üç aşağı beş yukarı benzer siyasetleri hayata geçirmek zorundadır. Hayata geçirecekleri siyaset, IMF / Dünya Bankası gibi uluslararası emperyalist kuruluşlar tarafından dikte edilen siyasettir. Bu siyasetten her sapma, daha sonra halka "acı reçete" olarak daha fazla yük bindirilerek cezalandırılmaktadır.

Bu siyasette "sosyal" olan şey, yalnızca laftır. Kapitalizm açısından işsizlik, halkın büyük çoğunluğunun açlık sınırında yaşaması, gerçek ücretlerin düşmesi vb. sorun değil, kapitalizmin tabii yol arkadaşıdır.

Meselenin bir ve tek çözümü vardır... Kapitalizmi yıkmak. Sömürü sistemini yıkmak. Sermayenin egemenliğini yıkmak. Emeğin egemenliğini, emekçilerin iktidarını kurmak. Ancak o zaman kaynakların küçük asalak bir azınlığın "kâr"ı olarak çarçur edilmesinin önüne geçilip emekçilerin yarattığı tüm zenginlikler, yine emekçilerin sürekli artan maddi ve manevi ihtiyaçlarının azami bir şekilde karşılanması için kullanılabilir.

Şimdi nasıl AKP muhalefette olduğu dönemde, diğer burjuva partilerinin alternatif olarak ortaya çıkıp halkçı görünümlere büründüyse; AKP dışındaki burjuva partileri de AKP'ye dehşetengiz muhalifler olarak ortaya çıkıp bizim kendilerine güvenmemizi isteyeceklerdir.

Sömürü sistemi içinde, kapitalizm sorgulanıp red edilmeden, sosyalizm savunulmadan, bu sistem içinde reformlarla halka durumun düzeleceğini söyleyenler yalan söylüyor! Halkı kandırıyorlar.

Sosyalizmi savunduğunu söyleyenler içinde, sömürücü bir sistemden sosyalizme geçişin, bu sistemin kuralları çerçevesinde ve barış içinde olabileceğini söyleyen herkes yalan söylüyor. Bunlar da halkı kandırıyorlar! Kanmayın, aldanmayın!

Şimdiki AKP hükümetine karşı mücadeleyi, işçilerin-emekçilerin kendi iktidarları için mücadele olarak yürütelim!

7 Mart 2003 ■

Sendikalar ve savaş

Emperyalist büyük güçlerin dünya hegemonyası ve Türk hakim sınıfları...

ABD emperyalizminin önderliğinde Irak'a karşı saldırgan, emperyalist savaş hazırlıkları hemen hemen tamamlanmış durumda. ABD ve İngiltere'nin başını çektiği emperyalist koalisyon, amacına ulaşmak için stratejisini saldırı planlarına kilitlemiş durumda. Artık bu güçler açısından sorun, hazırlıkları son aşamasına getirilmiş saldırı planlarının uygulanıp uygulanmayacağı sorunu değil, hangi anın, hangi fırsatın yürütecekleri savaş için en uygun ortamı ve en uygun gerekçeyi sağlayacağı sorunudur.

Almanya ve Fransa'nın başını çektiği, Rusya'nın ve Çin'in de desteğine sahip diğer bir emperyalist koalisyon, herşeyden önce ABD'nin tartışılmaz üstün askeri gücü şartlarında Irak'a yönelik bir askeri harekâtın hem Irak'ta hem de Ortadoğu'da bugünkü etki ve çıkarlarına zarar vereceğinden yola çıkarak "barış" savunucusu pozlarına girmiş durumda. (Irak'a ABD-İngiltere koalisyonunun bugünkü askeri saldırısı yalnızca Irak ve Ortadoğu'daki değil, aynı zamanda tüm dünyadaki güç dengelerini ve etki alanlarını derinden sarsma potansiyelini barındırmaktadır. Her iki emperyalist koalisyonun birbirlerine karşı şimdiye kadar görülmemiş derecede sert bir politika izlemelerinin temel nedeni de burada yatmaktadır.) İkinci emperyalist koalisyon için somut bir "savaş" ya da "barış" politikası tümüyle taktik ve çıkarları temelinde izlenen bir politikadır.

Türk hakim sınıfları Irak'a olası bir ABD-İngiltere askeri saldırısı karşısında başından itibaren kararsızlık içinde kıvranıp durmaktadır. Irak'a yönelik bir askeri saldırı kağıt üzerinde resmi bir niteliğe sahip olmasa da, Güney Kürdistan'da pratik olarak bağımsız bir devlet gibi hareket eden Kürt siyasi oluşumunu daha da güçlendirme riskini taşımaktadır. "Derin devlet" bu oluşumun Türkiye'de barbar bir baskı altında tutulan Kürtlere örnek olmasından korku duymaktadır.

Diğer yandan Türk hakim sınıflarının dışta kaldığı Irak'a yönelik bir askeri harekât, ABD ve İngiltere'nin Iraklı Kürtlere daha fazla dayanma ve onlara daha fazla siyasi hak tanıma riskini de taşımaktadır.

Aynı şekilde Irak'a karşı askeri bir saldırı Türk hakim sınıflarının bölgedeki ticari ve ekonomik faaliyetlerine zarar vermesi ihtimali kesinken ve savaş bu açıdan bakıldığında istenmeyen bir gelişme iken; diğer yandan TC'nin savaşın aktif tarafı olarak hareket etmesi halinde ABD ve İngiltere'nin Irak petrolleri pastasından kırıntılar koparma gibi bir ihtimali de vardır.

Kendileri açısından yarar ve zararlarını tartan hakim sınıflar (özellikle de faşist ordunun general ünvanını taşıyan üniformalı

bürokrat kapitalistleri) ABD'nin diplomatik ısrarları ve baskıları ile tercihlerini Irak'a karşı savaşa girme yönünde yaptılar.

Şimdi sıra bu tercihin kitabına uydurulup parlamentoya onaylatılmasına kaldı. İlk tezkerenin TBMM'den geri dönmesi faşist Türk ordusunun savaş hazırlıklarını hemen hiç etkilemedi. Zira biliyorlar ki, bu alemde onlarsız düğün olmaz, onların istediği düğün engellenemez.

Hakim sınıflar kendi **sınıf çıkarları temelinde** savaş ve barış sorununu değerlendirip buna uygun olarak tercihlerini ortaya koyarken, bugün işçi sınıfının en geniş kitle örgütleri olan **sendikalar, sendika konfederasyonları** Irak'a yönelik savaş konusunda **hangi temelde, nasıl bir tavır** takınıyorlar?

Sendika bürokratları: Barış maskeli savaş kışkırtıcıları

ABD-İngiltere koalisyonunun Irak konusunda savaş hazırlıklarını iyice ilerlettiği ve Türk hakim sınıflarının da artık tercihlerini "savaşa katılma" yönünde verdikleri 2003 Ocak ayı başında Türk-İş Başkanlar Kurulu, 9 Ocak tarihinde düzenlediği toplantı sonrasında bir "Bildirge" yayınladı. Bu "Bildirge"de kısa fakat net bir biçimde olası Irak savaşı konusundaki tavrını "Türk-İş Başkanlar Kurulu" ortaya koydu. "Bildirge'nin Başkanlar Kurulu toplantısı sonrası yayınlanmasının bir başka önemli yanı, tek başına Türk-İş Yönetim Kurulu'nun değil, aynı zamanda Türk-İş'e üye sendikaların (en azından çoğunluğunun) başkanlarının da tavrını yansıtıyor olmasıydı.

Bildirge'de şöyle deniyor:

"Türk-İş Başkanlar Kurulu, uluslararası anlaşmazlıkların ilke olarak barışçıl yollardan çözümlenmesini savunmaktadır. ***Hükümetimiz,*** *Irak krizinde,* ***Türkiye'nin çıkarları doğrultusunda Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması anlayışıyla*** *ve Birleşmiş Milletler kararları temelinde hareket etmelidir; süper güçlerin bölgeye ilişkin politikalarına alet olunmamalıdır; Türkiye ABD'nin çıkarları doğrultusunda bir savaşa kesinlikle girmemelidir;* ***Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasına izin verilmemelidir. Kıbrıs sorunu,*** *Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin ve Kıbrıs Türklerinin ekonomik, toplumsal ve siyasal hakları güvence altına alınarak; uluslararası antlaşmalar ihlal edilmeden ve Türkiye'nin garantörlük hakları kısıtlanmadan, bir çözüme kavuşturulmalıdır. Türk-İş, uluslararası hukukun çiğnenerek Güney Kıbrıs'ın Avrupa Birliği'ne alınmasına karşı çıkmaktadır." (YOL-İŞ Dergisi, Ocak 2003, sayfa 7)*

Türk-İş önce barışçıl bir siyaset taraftarıymış gibi bir izlenim vermeyi önemli görüyor ve çok "ilkeli"(!) bir giriş yaparak, *"Türk-İş Başkanlar Kurulu, uluslararası anlaşmazlıkların ilke olarak barışçıl çözümlenmesini savunmaktadır"* diyor. Hemen bu açıklamanın ardından ama barış maskesini çıkarıp asıl ilkeye, Türk-İş bürokratlarının siyasetine yön veren temel ilkeye geliyor: ***"Türkiye'nin çıkarları".***

Ne demek "Türkiye'nin çıkarları"?

Belirli bir sınırlar içerisindeki coğrafi toprak parçasının çıkarları mı kastediliyor? "Savaş" ya da "barış" gibi sosyal, siyasal, askeri sorunlarda çıkarı olamayacak olan ve sosyolojik ya da siyaset bilimi açısından bir saçmalık olan bir coğrafyanın çıkarlarından aslında burada bahsedilmediği açık. "Türkiye'nin çıkarları" kavramı arkasına sığınarak Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun aslında kastettiği **hakim sınıfların çıkarlarıdır.**

İşte Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun olası Irak savaşı konusunda temel aldığı ilke bu. Yüzbinlerce üyesinin kendi hakim sınıfları tarafından ezildiği, sömürüldüğü, yoksulluğa, açlığa, işsizliğe itildiği bir işçi konfederasyonu Başkanlar Kurulu, üyesi işçilerin değil, Türk hakim sınıflarının çıkarını çıkış noktası olarak alıyor. En baştan bu olgu hem Türk-İş yöneticilerinin sınıf işbirlikçisi niteliğini hem de olası Irak savaşında üyesi işçilerin sınıf çıkarlarını temel almadığını açık, net bir biçimde ortaya koyuyor.

Türk-İş soruna böyle yaklaştığından, sermayenin bugün işbaşında bulunan hükümetine, kendisinin hükümeti olarak sahip çıkıyor, "hükümetimiz" diye hitap ediyor ve hükümetine Irak konusunda "Türkiye'nin çıkarlarının" nasıl korunacağı yönünde akıl veriyor.

"Hükümetimiz" diye hitap ettiği sermaye hükümetine, *"Türkiye'nin çıkarları doğrultusunda Irak'ın toprak bütünlüğü korunması anlayışıyla ve Birleşmiş Milletler Kararları temelinde hareket etmelidir; süper güçlerin bölgeye ilişkin politikalarına alet olunmamalıdır; Türkiye, ABD'nin çıkarları doğrultusunda bir savaşa kesinlikle girmemelidir"* diye birinci tavsiyesini açıklıyor.

Buradaki diplomatik dili, anlaşılır, açık hale getirdiğimizde söylenen şu: "ABD hakim sınıflarının bölgeye ilişkin kendi çıkarları var ama biz sendika ağalarının patronu, siz hakim sınıfların ve hükümetimizin de ayrı, kendi çıkarları var. Bu yüzden de olası bir Irak savaşına Türkiye'nin çıkarlarını temel almadan ABD'nin çıkarları doğrultusunda kesinlikle girilmemelidir".

Eğer Türk-İş sendika ağaları "Türkiye'nin çıkarları"nın (yani Türk hakim sınıflarının çıkarlarının) olası bir Irak savaşında aktif olarak yer almasında görseler kendileri hükümetin en önde gelen yeniçerisi olacaklar. Türk hakim sınıflarının çıkarlarını temel alan bir tavrın "barışçılığı" sahtekârlık, "barış" adına Türk hakim sınıflarının savaş arabasına koşulmayı savunmak demektir. Bu tavrı takınanlar, eğer Türk hakim sınıflarının çıkarlarının gözetileceği sonucuna varırsa en hızlı savaş kışkırtıcısı olacaktır.

Türk-İş ağalarının gerici savaş kışkırtıcısı mantığı da zaten "Bildirge" içerisinde

"Kürt sorunu" ve "Kıbrıs" bağıntısında çok açık belirtilmiştir.

"Bildirge" Türk hakim sınıflarının çıkarlarının korunacağı temel noktalar olarak "Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması"nı, "Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasına izin verilmemesi"ni ve Kıbrıs'ta "Türkiye'nin (siz Türk hakim sınıflarının diye okuyunuz!) garantörlük hakları (nın) kısıtlanmaması"nı sayıyor.

Bir işçi konfederasyonu yöneticileri, üyesi oldukları işçiler adına (üyesi olan Kürt işçileri adına da) Irak'ta Kürtlerin üzerinde en azından ulusal baskıyı önemli ölçüde azaltacak bir Kürt devletinin kurulmasına, Kürt ulusunun kendi devletini kurma hakkını kullanmasına şoven, faşist bir ağızla saldırıyor. Bununla da kalmıyor "Türkiye'nin çıkarlarının", yani Türk hakim sınıfların çıkarlarının Kuzey Irak'ta bir Kürt devletinin kurulmasına kesinlikle izin vermemesi gerektiğini belirterek, Güney Kürdistanlı Kürtlerin bu yönde bir adım atmaları halinde savaş taraftarı olacağının açık işaretini veriyor.

Yalnız Irak'ta değil, Türkiye'de, İran'da, Suriye'de Kürtlerin, Kürt işçilerinin ulusal baskı altında inim inim inletilmesinden Türkiye sendikacılık hareketine, Türkiye işçi hareketine bir yararı olmuş mudur? Özellikle "TC" sınırları içerisinde Kürtlerin yalnız sınıfsal baskı altında değil, aynı zamanda ulusal baskı altında da tutulması, TC kurulduğundan bu yana siyasal sistemin işçi, emekçi, sendika, demokrası düşmanı olmasının en önemli nedenlerinden birisi olmuştur. Bugün herşeyden önce her işçinin, her gerçekten demokratik niteliğe sahip bir sendikacının ya da sendikanın işçi ve sendika hareketinin özgürleşmesinin yolunu açacak en önemli unsurlardan birisi de Türkiye'de ve diğer komşu ülkelerde barbar bir ulusal baskı altına tutulan Kürt ulusunun ulusal açıdan özgürleştirilmesinden geçmektedir.

Fakat tümüyle kendi sınıf çıkarları temelinde Türk-İş ağaları işçi düşmanı ve savaş kışkırtıcısı bir mantıkla "Kuzey Irak'ta Kürtler bir devlet kurmaya girişirlerse engellensin" diye akıl veriyorlar. Onların bu tavrı faşist Türk hakim sınıflarının, faşist generallerin "Kuzey Irak'ta Kürt devleti savaş nedenidir" siyaseti ile tamamıyla örtüşüyor.

Türk-İş Başkanlar Kurulu saldırgan, gerici, savaş kışkırtıcısı tavrını Kıbrıs konusunda da aynı şekilde sürdürüyor ve Kıbrıs'ın kuzeyinin faşist diktatörlük tarafından işgal edilmesinin resmi adı olan "garantörlük" hakkının kesinlikle devamını savunuyor.

Türk-İş Başkanlar Kurulu bir de utanmadan bir yandan uluslararası ilişkilerin "Birleşmiş Milletler kararları temelinde" ele alınmasını savunurken, diğer yandan Birleşmiş Milletler'in Kıbrıs konusunda Türkiye'nin işgalini kınayan ve adadan askerlerini çekmesini talep eden kararlarına rağmen adanın kuzeyinde ışgalin devamını koruyacak tedbirler öne sürüp savunuyor.

Türk hakim sınıflarının çıkarını temel alanlar bölgede barışçıl bir politika savunamayacakları gibi, hakim sınıfların çıkarları gerektiğinde en saldırgan, en azılı gerici savaş kışkırtıcısı olurlar. Bunun somut örneği de yaşanmış, 1974 yılında Kıbrıs'ın faşist diktatörlüğün ordusu tarafından işgalini Türk-İş ağaları şovenist bir saldırganlıkla desteklemişlerdir.

Öyleyse barış maskesini takan sendika ağalarının teşhirini sistemli olarak yürütmek, maskelerini yırtıp atmak da bizim görevimizdir.

6 Mart 2003 ■

TC'nin Musul-Kerkük hesapları...

TC, Musul ve Kerkük'ün Irak'a bırakılmasını hiç bir dönem içine sindiremedi... "Misak-ı milli" sınırlarını yeniden çizmek, Musul-Kerkük petrollerine sahip olmak vb. hesap ve hayalleri hâlâ dünkü gibi canlı... Öyle ki, İngiltere'nin askerini Türkiye'de konuşlandırma isteği karşısında hiç unutulmayan bu "79 yıllık hesap" gündeme getirildi. Devlet ve hükümet yetkilileri Irak'ın toprak bütünlüğünden yana oldukları, petrolün tüm Iraklıların(!) yararlanabileceği biçimde kullanılmasını istedikleri vb. yönlü açıklamalar yapsalar da, Türk hakim sınıflarının Musul-Kerkük üzerinde hakları olduğu konusunda düşünceleri, yaklaşımları değişmemiştir. Türk hakim sınıfları 79 yıl sonra da Musul-Kerkük hayalini koruyorlar.

Savaş kapıda. Bu yazıyı okuduğunuzda belki de savaş başlamış olacak. ABD emperyalizmi başta olmak üzere açıkça savaştan yana olan güçler harıl harıl çalışıyor... Ortadoğu'ya yüzbinlerce asker ve savaş teçhizatı yerleştiriliyor! Bu arada açıktan savaş yanlısı gibi görünmeyenler de öyle ya da böyle savaş hazırlıkları içinde yer alıyor.

Uluslararası alanda öne çıkan emperyalist çıkar çelişkilerinin pazarlıklara yansıyan alanı Birleşmiş Milletler, NATO vb. kurumlar. Bunda da öne çıkan ABD emperyalizmi ile Fransız-Alman emperyalistleri arasındaki çelişki. Savaşa hazırlık süreci ve artık ne zaman çıkacak diye beklenen savaş, uluslararası emperyalist dünyanın kendi içindeki cepheleşmesi sürecini de hızlandırıyor. Emperyalistlerin aralarındaki çelişkiler daha da açık hale geliyor. Emperyalist dünyanın yeniden biçimlendirilmesi çabaları, doğal olarak emperyalist işgalciliği, ilhakı da ön plana çıkarmaktadır.

ABD emperyalizmi Irak'a karşı hazırladığı saldırı savaşında, Saddam'ı devirdikten sonraki süreçte Irak'ta uzun süre kalmanın

(siz işgal etmenin diye okuyun), Saddam sonrası Irak'ın nasıl şekillendirileceğinin planlarını da yapıyor.

Siyasi alanda ABD'nin dediğini itirazsız uygulayan, çizdiği çerçeve içinde hareket eden bir hükümet / iktidar hedeflenirken –böyle bir hükümet kurulana kadar doğrudan ABD askerinin kontrolü düşünülüyor– ekonomik alanda petrol kaynaklarının / kuyularının ABD'nin kontrolü altına alınması, alınacak önlemlerin başında geliyor.

ABD emperyalizminin Irak'a karşı savaş başlatmada Irak'ı geçici de olsa işgal etmede kararlı olduğunun görüldüğü bir durumda, sadece emperyalist güçler değil, bölgedeki gerici, sömürgeci devletler de Irak pastasından pay almak için çaba göstermektedir.

Sömürgeci faşist Türk devleti bunlardan biri. O, ABD'nin Ortadoğu'daki en yakın müttefiklerinden biri. Türk hakim sınıfları öncelikle "savaşsız" bir çözümden yana. Fakat ABD'nin Irak'a saldırı kararlılığının görüldüğü noktada, savaş dışı kalmalarının kendilerinin çıkarlarına zarar vereceği hesaplarıyla, savaşta nasıl yer alacaklarının hazırlıkları içinde. Bu bağlamda ABD ile sıkı pazarlıklar yürütülüyor. Bu yazı yazıldığında pazarlıkların artık sonlarına yaklaşılmıştı.

ABD Türkiye'yi saldırı üssü olarak kullanmak, "Kuzey Cephesi" için lojistik destek, askeri yığınak vb. için kullanmak istemektedir. Limanlar ve hava alanları için anlaşıldı, ABD askerinin Türkiye'de konuşlandırılması ise sırada...

Türk hakim sınıfları savaşta çıkacak muhtemel zararlarının tazmini adına milyarlarca dolar kan ve rüşvet parası istemektedirler. 1991 Körfez Savaşı'ndan "ders çıkaran" hakim sınıflar, ABD'nin sözlü yardım sözü vermesini "garanti" olarak görmüyor... Türk hükümeti, ABD askerinin Türkiye'ye yerleştirilmesi için gerekli tezkereyi TBMM'den çıkarmak için yardım edileceği bağlamında yazılı garanti istiyor.

Türk hakim sınıfları sadece ABD'ye bağımlılıktan gelen zorunluluk sonucu savaşta yer almayacaklardır. Hayır, onlar öncelikle kendi çıkarlarını düşünüyor.

Kısacası, Türk hakim sınıfları şöyle ya da böyle savaşta yer alacaklarını biliyor, pazarlık gücünü artırmak için diplomatik çabalarını sürdürüyor...

Bu çabalar içinde Türk hakim sınıflarıyla ABD emperyalistleri arasında yürüyen pazarlıklarda Güney Kürdistan'da (onlar Kuzey Irak diyor) bağımsız (siz bunu ABD denetiminde diye okuyabilirsiniz) bir Kürt devletinin kurulmasını engellemek; Musul-Kerkük petrollerinin Kürt yönetiminin kontrolüne girmesini engellemek; mümkün olursa petrol pastasından pay almak... TC'nin hesaplarından bazılarıdır.

Türk hakim sınıfları "ABD askeri girerse biz de girer ve uzun bir süre Irak'ta kalırız!", "Musul-Kerkük'e seyirci kalmayız" vb. düşüncelerini açıkça dile getiriyor, "arka bahçe planları"nı hazırlıyor... Türk askerinin Irak'a girmesinin gerekçeleri ise şöyle açıklanıyor:

"1 - Kürt devleti riskini sıfır tutmak zorundayız. Kuzey Irak'daki dağınıklık, sınırın iki yanında istenmeyen hareketlenmelere neden olabilir.

2 - Bölge boş bırakılırsa PKK yeniden silahlı gücünü artırabilir.

3 - Petrol kaynakları (Musul-Kerkük) tek bir gücün egemenliği altına sokulamaz.

4 - Askeri ve diplomatik temaslar, ABD'nin 'en az' beş yıl kalma planını şekillendirdiğini gösteriyor. Bu yüzden Türkiye, bu uzun süreçte ABD ile birlikte bölgede bulunmalı ve etkin olmalı." (25 Aralık 2002 tarihli Milliyet'ten)

"Kuzey Cephesi" konusunda ABD ile anlaşma olmasa bile, Kürt devleti riski ile petrol kaynakları (esas olarak Musul-Kerkük petrol kaynakları) konusunda TC'nin hesapları, Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girerek savaşta yer almasının gerekçesi. (Bu noktada bilinçte tutulması gereken olgu, 1991'deki Körfez Savaşı ertesinden bugüne kadar faşist Türk ordusunun sürekli biçimde Güney kürdistan'da olduğudur. Kimi verilere göre 15 bin, kimilerine göre ise daha fazla sayıda Türk askeri zaten Güney Kürdistan'a yerleşmiş durumda. Şimdi savaş hazırlıkları çerçevesinde bu sayı 30-40 bini bulmuş durumda.)

Kendi deyimleriyle Kürt devletinin kurulması ve Musul-Kerkük'ün Kürtlerin kontrolünde olması Türk hakim sınıfları için "kırmızı çizgi"lerdir, savaş gerekçeleridir.

Türk hakim sınıfları bu "kırmızı çizgi"lerine uygun pazarlıklar ve hazırlıklar yaparken, basında Musul ve Kerkük üzerine tartışmalar yeniden yüksek sesle yürütülmeye başlandı. TC'nin Musul ve Kerkük üzerinde hakkının olup olmadığı, Irak'tan petrol gelirlerindeki payının ne kadar olduğu vb. üzerine misak-ı millici, işgalci düşünceler yeniden ısıtıldı...

TC'nin "savaş karşıtlığı"nın nasıl bir karşıtlık olduğunu Hürriyet gazetesinin köşe yazarı Yalçın Doğan bile şöyle ortaya koymaktadır:

"Türkiye savaşa karşı!.. Ama, söz Kerkük ve Musul'dan açılınca, savaş karşıtlığı bir anda sona eriyor, yerini petrol pazarlığına bırakıyor! İştah açıcı olarak, Kerkük ve Musul!.." (Hürriyet, 8 Ocak 2003)

Musul ve Kerkük bağlamında TC'nin hakkının olup olmadığı tartışmaları, Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış'ın "Türkiye'nin bu petrol bölgelerinde hakları var mı?" sorusuna verdiği "Musul ve Kerkük hakkımızı inceliyoruz" biçimindeki cevap sonrasında yoğunlaştı.

Yakış tam kendine yakışan bir tavırla TC'nin kırmızı çizgilerinden biri olan Musul ve Kerkük bağlamında şunu söylemektedir:

"Bir husus da Musul ve Kerkük'tür. Bu iki şehir geleneksel olarak Türkmenlerle meskun şehirlerdir. 1926'larda da İngilizlerle aramızda çıkan anlaşmazlıklardan, Lozan'la çözemediğimiz konulardan biri olmuştur. O tarihte orası Türkçe konuşan yerlerdi. Aynı zamanda buraları petrol kaynaklarının bulunduğu yerlerdir." (Hürriyet, 6 Ocak 2003)

Yakış, geçmiş tarihi özetlerken Musul ve Kerkük sorununun çözülmediğini, bu şehirlerin Türkmenlere ait olduğunu dile getiriyor. Türk hakim sınıfları, Lozan'la "çözemedikleri" Musul-Kerkük meselesinin çözümünden, TC usulü çözümü, Musul-Kerkük somutunda Güney Kürdistan'ın ilhakını anlamaktadır. Bunu da Musul ve Kerkük'ün Türkmenlere ait ve Türkmenlerin de Türk olduğu düşünceleri temelinde dile getirmektedirler.

Lozan anlaşması sonrasında 5 Haziran 1926'da İngiltere-Türkiye-Irak arasında yapılan anlaşma uyarınca Musul ve Kerkük –esasta Güney Kürdistan– İngiltere'nin denetiminde olan Irak'a bırakıldı. Bu arada yapılan anlaşma gereği Türkiye'ye Irak petrollerinin gelirlerinin % 10'unun 25 yıllığına verilmesi gerekiyordu.

TC, Musul ve Kerkük'ün Irak'a bırakılmasını hiç bir dönem içine sindiremedi... "Misak-ı milli" sınırlarını yeniden çizmek, Musul-Kerkük petrollerine sahip olmak vb. hesap ve hayalleri hâlâ dünkü gibi canlı... Öyle ki, İngiltere'nin askerini Türkiye'de konuşlandırma isteği karşısında hiç unutulmayan bu "79 yıllık hesap" sürman-

şet yayınlanıp gündeme getirildi.

Ankara'ya görüşmeler için gelen İngiliz Genelkurmay Başkan Yardımcısı Anthony Picott ve Savunma Bakanı Geoff Hoon'a bu "79 yıllık hesap" hatırlatıldı. Gazetelerin aktarımına göre şöyle dendi:

"Görüşmelerde İngiliz konuklara, 1924'teki Lozan Antlaşması öncesi ve sonrasında Musul ve Kerkük'ün üzerindeki haklarını almaması için Türkiye'ye her türlü zorluğu çıkaran İngilizler'in, 79 yıl sonra bugün gelip Türk topraklarını kullanmasının mümkün olmadığı net bir ifade ile seslendirildi." (9 Ocak tarihli Hürriyet'ten)

Devlet ve hükümet yetkilileri Irak'ın toprak bütünlüğünden yana oldukları, petrolün tüm Iraklıların(!) yararlanabileceği biçimde kullanılmasını istedikleri vb. yönlü açıklamalar yapsalar da, Türk hakim sınıflarının Musul-Kerkük üzerinde hakları olduğu konusunda düşünceleri, yaklaşımları değişmemiştir. Aslında, güçleri yetse, ortam oluşsa, yani emperyalist büyük güçler gözyumsa bu sorunu, 79 yıl sonra da olsa kendi istekleri yönünde "çözme"yi istemektedirler. Ama ne güçleri yetiyor, ne de koşullar elveriyor! Bu yüzden de açık işgalci pozisyonlara girmekten kaçınıyorlar.

Devlet ve hükümet yetkilileri işi diplomasi kılıfına uydurmaya çalışırken, sahibinin sesi medya Musul ve Kerkük petrolleri üzerinde Türkiye'nin hakkının olduğu, Musul ve Kerkük'ün "Anadolu'nun bir devamı" olduğu vb. yönlü görüşleri yaygınlaştırma konusunda üzerine düşeni yapıyor...

Sahibinin sesi medya diplomat eskilerini, Hürriyet gazetesinin bilinen "tarihçisi" Murat Bardakçı gibilerini, hatta "4 asırlık imtiyaz" sahiplerini(!) konuşturup II. Abdulhamid'in fermanından bahsediyor, Ocak 1927 tarihli Atatürk imzalı bir Bakanlar Kurulu Kararnamesi gibi "tarihi belgeler" yayınlıyor!

Bu arada tarihi hatırlatma adına Atatürk'ten şu tavır da aktarılıyor:

"Musul meselesinin çözümünü, savaşa girmemek için bir yıl sonraya ertelemek demek, ondan vazgeçmek demek değildir. Belki sonuç alabilmek için daha kuvvetli olabileceğimiz bir zamanı beklemektir." (27 Şubat 1923 tarihli gizli meclis toplantısı konuşmasından. Aktaran, 9 Ocak 2003 tarihli Türkiye gazetesi.)

O dönemde pazarlıkların bir yıl ertelenmiş olması olgusuna yönelik bu söylenenler, Türk hakim sınıfları için 80 yıl sonra da aynen geçerlidir. Onlar hâlâ *"sonuç alabilmek için daha kuvvetli olacakları"* zamanı bekliyor...

Sömürgeci faşist Türk devleti, Kuzey Kürdistan'ı, Batı Ermenistan'ı, Kuzey Kıbrıs'ı ve Laz, Arap, Rum gibi milli azınlıklara ait bölgeleri ilhak, işgal etmekle yetinmiyor, daha fazlasını istiyor! Güney Kürdistan somutunda da açıkça işgalci, emperyalist siyasete sahip.

Türk ulusundan işçi ve emekçilerin öncelikli görevlerinden biri de TC'nin bu sömürgeci siyasetine karşı mücadele etmektir.

Diğer ulus ve milliyetlerden halklarla kardeşliğin sağlanması, onların güveninin kazanılması için de, faşist Türk devletini devrimle yıkma mücadelesinin yükseltilmesi; ve Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı ile tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin kayıtsız koşulsuz savunulması gerekir.

Emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşa hayır!

Faşist Türk devletine ölüm!

Faşist Türk ordusu Kuzey ve Güney Kürdistan'dan, Batı Ermenistan'dan, Kuzey Kıbrıs'tan... defol!

20 Şubat 2003 ■

Türk devletinin şovenist-faşist nüfus politikası: Tüpligasyon!

Sömürgeci Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da uyguladığı bu program "aile planlaması" vs. değil, düpedüz Kürt nüfusun çoğalmasını önlemek için uygulanan Türk şovenisti-faşist nüfus politikasıdır. Yoksul kadınların doğurganlıklarının zorla kısırlaştırma dahil her türlü yönteme başvurularak kontrol edilmeye çalışılması ırkçıların uygulaya geldiği bir politikadır. Sömürgeci emperyalist politikanın bir parçasıdır!

Kuzey Kürdistan'da ulusal, sınıfsal ve cinsel baskı ile şiddetin içiçe geçmişliğini Kürt kadınlarına yönelik kısırlaştırma saldırısında bir kere daha açıkça görüyoruz. Basında yeralan çeşitli haberlerde faşist Türk devletinin sağlık görevlilerinin Diyarbakır, Mardin, Adıyaman, Adana ve Van'da köyde ve kentte yoksul Kürt kadınlarını "aile planlaması" adı altında iradeleri dışında kısırlaştırdığı ortaya çıkıyor. Devletin "aile planlaması" ve "aydınlatma" programının ne olduğu ve hangi rezil yöntemlere başvurduğunu yaşanan şu örnekte görüyoruz:

"Amed'e 60 kilometre uzaklıkta bulunan 3 bin nüfuslu Özekli Beldesi'ne 16 Ocak 2002 tarihinde içinde doktor ve hemşirelerin de bulunduğu üç ambulans gelerek köydeki kadınları muayene etti. Muayene sonucunda doktorlar tarafından tespit edilen ve Yıldız Yıldız, Şöhret Arpat, Hatice Yaşar, Yenidünya Ülker, Zeynep Kurt ve Tenzile Yaşar'ın da bulunduğu 18 kadın ambulanslara bindirilerek Diyarbakır Doğum Hastanesi'ne götürüldü. Bir gece hastanede yatırılan kadınlardan 17'sinin, Aile Planlama Programı çerçevesinde istemleri dışında Tüpligasyon adı verilen uygulama ile kısırlaştırıldıkları belirtildi.

Belde sakinlerinden İzzet Yıldız ve Hacı Erden, kadınların götürüldüğünü ve ameliyat edilmiş olarak geri döndüklerini doğrularken, kısırlaştırılan kadınlar bu konuda konuşmaktan çekindiler. Ameliyat edilenlerden Yıldız Yıldız'ın eşi Melmet Yıldız ise eşine ne ameliyatı yapıldığını bilmediğini, eşinin Aile Planlaması çerçevesinde muayene için Amed'e götürüleceğinin kendilerine söylendiğini ancak eşinin burada istemleri dışında kısırlaştırıldığını ve kadınların böbreklerinin de alındığı yönünde söylentilerin olduğunu belirterek, 'bundan sonra da çocuk sahibi olmak isteyebiliriz. Kim buna ne diye karışabilir.' şeklinde konuştu. Eşinin ameliyat yerinde apse olduğunu ve maddi imkansızlıklar nedeniyle Amed'e hastaneye götüremediğini belirten Yıldız, tedaviyi kendi imkanlarıyla yaptıklarını söyledi." (Özgür Politika, 18.11.2002)

Okuma-yazma ve birçok durumda Türkçe de bilmeyen yoksul kadınlar, "sizi muayene edeceğiz" diye kandırılarak hasta-

neye götürülüyor, kısırlaştırılıyor ve sonra evlerine gönderiliyorlar. Görevliler kadınları yapılan ameliyat hakkında hiçbir şekilde bilgilendirmediği gibi, bir de yukarıdaki örnekte olduğu gibi kadınlar ameliyat sonrası tedavi sorunları yaşıyorlar. Muayene için gidip ne idüğü belirsiz bir ameliyatla dönerseniz, tabii ki "acaba böbreklerimi mi çaldılar" diye sorar, telaşlanırsınız. Olayın yaşandığı beldede söylentiler o denli yaygınlanmış ve tedirginleştirmiş ki, sonuçta Özekli Karakol Komutanı Başçavuş yapılanın kısırlaştırma operasyonu olduğunu açıklamak zorunda kalmış.

Sömürgeci Türk devletinin Kuzey Kürdistan'da uyguladığı bu program "aile planlaması" vs. değil, düpedüz Kürt nüfusun çoğalmasını önlemek için uygulanan Türk şovenisti-faşist nüfus politikasıdır. Ezilen yoksul kadınların doğurganlıklarının zorla kısırlaştırma dahil her türlü yönteme başvurularak kontrol edilmeye çalışılması ırkçıların, milliyetçilerin uygulaya geldiği bir politikadır. Sömürgeci emperyalist politikanın bir parçasıdır! Bu saldırının kadın bedeni üzerinden gerçekleştirilmesi de tesadüf değil, erkek egemenliğinin doğal sonucudur. Erkek egemen sistemde kadın bedenine her türden saldırı alışılagelmiş, kolay kabul edilebilir bir şeydir. Ve yine erkek egemen sistemin güçsüz-dirençsiz ve cahil bıraktığı kadınlara kolay kandırılabilir ve kendini koruyamaz gözüyle bakılmaktadır.

Erkek egemen-şoven nüfus politikasına hayır!

Biz faşist Türk devletinin "aile planlaması" adı altında yürüttüğü erkek egemen-şoven nüfus politikasını reddediyoruz. Fakat bu bizim bir bütün olarak doğum kontrol tedbirlerine ya da "tüpligasyon" yöntemine karşı olduğumuz anlamına gelmiyor. Tam tersine biz emekçi kadın ve erkeklerin bu konuda gerçekten aydınlatılmasını, onlara doğum kontrol ve sağlık hizmetlerinin en iyisinin ücretsiz olarak sunulmasını talep ediyoruz.

Kısırlaştırma ya da tüpligasyon çoğunlukla geri dönüşü olmayan bir doğum kontrol yöntemidir. Kişilerin tercihine bırakılması gereken bu yöntemde, tüm diğer yöntemlerde de olduğu gibi kadın ve erkeklerin ilgili yöntemin tüm sonuçları-yan etkileri bağlamında aydınlatılması gereklidir, biz bunu talep ederiz. Fakat, bu noktada "aydınlatma" çabalarının tarafsız vs. olmadığının da bilincinde olmalıyız.

"Aile planlaması programları" hangi kapitalist ülkede olursa olsun, son tahlilde egemen sınıfların andaki nüfus politikasına uygun bir içeriğe sahiptir. Kapitalist sistemde nüfus politikasının içeriğini son tahlilde sermayenin ihtiyacı belirlemektedir. Ve yine kapitalist toplumdaki sınıf-cins ve ulus ayrımları bu noktada da kendisini ortaya koymaktadır. Varlıklı sınıfların kadınları çocuk sahibi olabilmek için en ileri tekniklerden yararlanırken ve bunlar teşvik edilirken, dünyanın yoksul kadınlarından kendi bedenleri üzerinde söz sahibi olma hakkı alınmaktadır.

Anadilde eğitim talebi yeterli değil! Kürt ulusuna tam özgürlük gerek!

Türk devletinin ırkçı-şoven nüfus politikasını uygulamak için her türlü imkânı kullanacağı açıktır. Bu bağlamda radyo ve televizyonda Kürtçe yayının nasıl

da hemen kendi işlerine geldiği biçimiyle uygulanmasına önem verdikleri görülmektedir. Diyarbakır Tabib Odası Başkanı Dr. Necdet İpekyüz, GAP-TV'den Kürtçe dilinde ana-çocuk sağlığı ve aile planlaması eğitimine derhal geçilmesi çağrısında bulunmuş. (Cumhuriyet'ten) Kürtçe üzerindeki tüm yasakların kalkması ve anadilde eğitim ve yayın hakkının sağlanması bizim sonuna kadar savunduğumuz demokratik haklardır. Ancak bu hakların talep edilmesinin yetmediği de açıktır. Çünkü faşist Türk devletinin "aile planlaması programı" hangi dilde olursa olsun, aynı içeriğe sahip olacaktır: Irkçı-şoven, faşist, erkek egemen!

"Aile planlaması" denilen programın esasta salt kadınlara yönelik bir program olması bir kere daha sistemin erkek egemen yüzünü açığa çıkarmaktadır. Erkeklerin doğum kontrol yöntemleri konusunda aydınlatılması, erkeklerin de bu noktada sorumluluklarının olduğunun hatırlatılması kesinlikle sözkonusu değil. Örneğin erkeğin kısırlaştırılması tıbbi açıdan kadının kısırlaştırılmasından daha kolay, daha az riskli bir ameliyat. Fakat erkek egemen zihniyet erkeğin kısırlaştırılmasının öne çıkarılmasına izin vermiyor.

Erkek egemen yasalara hayır!

Kuzey Kürdistan'ın birçok ilinde Valiliğin bilgisi ve desteği dahilinde yoksul Kürt kadınlarına yönelik kısırlaştırma olayları çeşitli demokratik kuruluşların ve kadın gruplarının tepkisiyle basına yansıdı. Bu bağlamda ilgili uygulamaların Kürt kadınlarına yönelik bir şiddet ve saldırı olduğu haklı olarak teşhir edildi. Ancak bu konuda tavır takınanların bir bölümü (örneğin "Türk Tabibler Birliği") yapılan işlemin "yasal" olmadığı, "evli olan çiftin eşinin de onayının alınması gerekir, yalnızca kadının onayıyla da yapılamaz." gerekçesini öne çıkardılar. Bu bağlamda faşist Türk devletinin kendi yasalarını bizzat kendisinin çiğnediğini teşhir etmek tabii ki yanlış değildir. Fakat biz burada bir başka noktaya dikkat çekme gereği duyuyoruz.

Bizce kadınların kendi sağlıkları ve bedenleriyle ilgili konularda erkeğin izninin yasal şart olarak koşulması erkek egemen bir anlayışın ürünüdür ve bu yasalar bu gerekçeyle reddedilmelidir. Bir dizi ülkede olduğu gibi Türkiye'de de kürtaj ve kısırlaştırma için evli çiftlerde kocanın izni yasal şart olarak koşulmaktadır. Erkek egemenliğinin sürdüğü koşullarda, bu konularda eşlerin birlikte kararını talep etmek, erkeğin imzasını talep etmek, gerçekte erkeğin kadın üzerinde karar verme hakkını savunmak anlamına gelir.

Türk devletinin "aile planlaması" adı altındaki kısırlaştırma girişimi ırkçı-şoven-kadın düşmanı politikanın devamı, bir göstergesidir. Böylesi zorbalıkları uygulayanların yakalarına yapışmak, onları hesap vermeye zorlamak, ezilen Kürt kadınlarına yönelik şoven saldırılara karşı koymak görevdir.

Ancak bu konuda da sorun sistem sorunudur. Faşist Türk devletinin Kürt kadınlarını zorla kısırlaştırma gibi zorbaca yöntemlerden mücadeleyle vazgeçirilmesi mümkündür.

Bizim mücadelemiz ama bununla sınırlı kalamaz. Biz "kötülüğün kaynağına" karşı mücadele etmek zorundayız.

Şoven-ırkçı-kadın düşmanı nüfus politikasına son vermenin yolu, bu siyaseti uygulayan sistemi devrimle yerle bir etmekten geçer.

5 Mart 2003 ■

88. yıldönümünde de soykırımı

24 Nisan 2003 tarihi, Osmanlı/Türk devletinin gerçekleştirdiği, 20. yüzyılın ilk soykırımı olan Ermeni soykırımının 88. yıldönümünün tarihidir. Soykırımın üzerinden 88 yıl geçse de TC'nin Ermeni düşmanlığı hâlâ sürüyor. Soykırımın varlığı reddediliyor, Ermenilerin soykırım sonucu ortaya çıkan hakları, Ermeni düşmanlığının körüklenmesiyle birlikte yok sayılıyor, çiğneniyor.

Soykırımın varlığının reddedilmesi sadece hakim sınıfların tavrı değil. Türk işçi ve emekçilerinin büyük çoğunluğu da Türk hakim sınıflarının tavrının izleyicisi, savunucusu durumunda.

Türk hakim sınıflarının işçi ve emekçiler arasında şoven görüşleri yaymadaki en etkili silahlardan biri Ermeni düşmanlığıdır... Ermeni düşmanlığı işçi ve emekçi yığınlar içinden sökülüp atılmadıkça, Türkiye'de çeşitli milliyetlerden proletaryanın enternasyonalist temelde birliği de sağlanamaz.

Bunun ön koşullarından biri de soykırımın lanetlenmesi, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan'a dönme, yerleşme, ayrılma hakkının savunulmasıdır. Bu bilinçle, Ermeni soykırımının

lanetliyoruz!

88. yıldönümünde soykırımı ve soykırımcıları lanetliyor, soykırımın hesabının devrimle sorulacağını bir kez daha haykırıyoruz:

Soykırımı unutmadık, unutmayacağız!

***

5 Mart 2003 tarihi, uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların öğretmeni, kurtuluşun yol göstericisi Stalin'in ölümünün 50. yıldönümüdür.

Evet, Stalin öleli 50 yıl oldu... Fakat burjuvazinin ona duyduğu kin ve nefret eksilmedi. Burjuvazinin ölümünün 50. yılında Stalin'e karşı yürüttüğü kampanyalar sosyalizme, komünizme karşı yürüttüğü kampanyalardır. Burjuvazi için kin ve nefretin adı olarak kullanılan Stalin adı, biz komünistler için, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasının, sosyalist devrimin sürdürülmesinin, Marksizm-Leninizm'in savunulmasının adıdır. Stalin'in adı dünya halklarının Hitler faşizmine karşı zaferinin adıdır. Stalin'ın adı, ezilen, bağımlı ülkelerin halkları için özgürlüğün, ulusal kurtuluşun adıdır. Stalin'in adı sömürü sistemine karşı mücadelemizde, burjuvazinin iktidarına son vermede, marksist-leninist teorinin geliştirilmesinin adıdır.

50. ölüm yıldönümü vesilesiyle Stalin'i saygı ve sevgiyle anıyor ve burjuvazinin tüm saldırıları karşısında bir kez daha haykırıyoruz: Stalin, bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklarının mücadelesinde, mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

***

Aşağıda, hem Stalin'i anmak hem de Ermeni soykırımını lanetlemek için Stalin'in Ermenistan'la ilgili iki makalesini yayınlıyoruz.

"TÜRK ERMENİSTAN'I" ÜZERİNE

"Türk Ermenistan'ı" denilen yer, herhalde Rusya'nın "savaş hukukuna göre" işgal ettiği tek ülkedir. O "cennet köşesi" ki, Batının şiddetli diplomatik ihtiraslarına ve Doğunun kanlı yönetim egzersizlerine uzun yıllar konu olmuştur (ve hâlâ olmaktadır). Bir yanda Ermeni pogromları ve katlıamları, diğer yanda yeni bır katlıama kılıf olarak tüm ülkelerın diplomatlarının ıkiyüzlü "ricaları", fakat sonuç: baştan sona kana bulanmış, aldatılmış ve köleleştirilmiş bir Ermenıstan — "uygar" güçlerin diplomasi "sanatı"nın bu "alışılmış" resimlerini kim bilmez?

Yurtlarının kahraman savunucusu olan, fakat hiç de uzakgörüşlü politikacılar olmadıkları için emperyalist dıplomasi haydutlarına tekrar tekrar aldanan Ermenistan'ın evlatları, şimdı artık eski diplomatik kombinezonların, Ermenistan'ı kurtuluşa götüren yol olmadığını görmek zorundalar. Ezilen halkları kurtuluşa götüren yolun, Ekim'de Rusya'da başlamış olan işçi devriminden geçtiği açıktır. Rusya halklarının kaderinin, özellikle Ermeni halkının kaderinin, Ekim Devrimi'nin kaderiyle sıkı sıkıya bağlı olduğu şımdı herkes için açıktır. Ekim Devrimi ulusal baskının zincirlerini parçaladı. Halkları ellerinden ve ayaklarından bağlayan Çar'ın gizlı anlaşmalarını yırttı. O, ve yalnızca o, Rusya halklarının kurtuluşu eserini sonuna kadar götürebilecektir.

Bu düşüncelerden hareket eden Halk Komiserleri Konseyi, "Türk Ermenistan'ı"nın kendi kaderini özgürce tayini üzerine özel bir kararname çıkarmayı kararlaştırdı. Bu, özellikle şimdi, Alman ve Türk ıktidar sahiplerinin, emperyalist ka-

rakterlerine uygun olarak, işgal edilmiş bölgeleri zorla egemenlikleri altında tutma isteklerini gizlemedikleri bir anda zorunludur. Rusya halkları, fetih çabalarının Rus devrimine ve onun Hükümetine yabancı olduğunu bilsinler. Herkes bilsin ki, Halk Komiserleri Konseyi, emperyalist ulusal baskı politikasına karşı, ezilen halkların tam kurtuluşunu koyar.

Halk Komiseri **J. Stalin**

"Pravda" No. 227, 3 Aralık 1917.
(Stalin, Eserler, Cilt 4, sayfa 36-37,
İnter Yayınları)

YAŞASIN SOVYET ERMENİSTAN!

Eziyet ve çok çile çekmiş, Antant ve Taşnaklar tarafından açlığa ve yıkıma terk edilmiş ve kitle halinde kaçmaya mahkûm edilmiş, tüm "dost"ları tarafından aldatılmış olan Ermenistan, bugün kurtuluşu kendisini Sovyet ülkesi ilan etmekte bulmuştur.

Ne Ermeni çıkarlarının "ezeli koruyucusu" İngiltere'nin sahte teminatları, ne Wilson'un kötü ünlü ondört maddesi, ne de Milletler Cemiyeti'nin Ermenistan'ın yönetimi için kendi mandası üzerine çığırtkan vaadleri, Ermenistan'ı katliamlardan ve fiziksel imhadan kurtaramadı (ve kurtaramazdı da!). Yalnızca Sovyet iktidarı düşüncesi, Ermenistan'a barışı ve ulusal yenilenme olanağını vermiştir.

İşte Ermenistan'ın sovyetleşmesine yol açmış olan bazı olgular. Antant ajanı Taşnakların zararlı politikası, ülkeyi anarşi ve sefalete sürüklemiştir. Taşnakların Türkiye'ye karşı başlattığı savaş, Ermenistan'ın içinde bulunduğu zor durumu son haddine vardırmıştır. Ermenistan'ın açlık ve haksızlıklardan ıstırap çeken kuzey bölgeleri, Kasyan yoldaşın önderliğinde Kasım sonlarında ayaklandılar ve Ermenistan Devrimci Askeri Komitesi'ni oluşturdular. 30 Kasım'da yoldaş Lenin'e, Ermenistan Devrimci Komitesi Başkanı'ndan, Sovyet Ermenistanı'nın doğduğunu ve Devrimci Komite'nin Deliyan kentini ele geçirdiğini bildiren bir selamlama telgrafi geldi. 1 Aralık'ta Sovyet Azerbaycan, gönüllü olarak tartışmalı bölgelerden feragat ettiğini ve Sangesur'un Nahiçevan'ın ve Dağlık Karabağ'ın Sovyet Ermenistan'a devrini açıkladı. 1 Aralık'ta Devrimci Komite, Türk kumandanlığı tarafından selamlandı. 2 Aralık'ta Orkonikidze yoldaşın Erivan'dan, Taşnak Hükümeti'nın kovulduğunu ve Ermenistan birliklerinin Devrimci Komite'nin emri altına girdiklerini bildiren bir haberi geldi.

Bugün Ermenistan'ın başkenti Erivan, Ermenistan Sovyet iktidarının elindedir.

Ermenistan ile çevredeki müslümanlar arasındaki yüzyıllara dayanan düşmanlık, Ermenistan, Türkiye, Azerbaycan emekçileri arasında kardeşçe dayanışma inşa edilerek bir çırpıda yok edilmiştir.

Eski emperyalist diplomasi kurtlarının boş yere kafa patlattığı sözümona Ermeni "sorunu"nu yalnızca Sovyet iktidarının çözebilecek durumda olduğunu, konuyla ilgili olan herkes bılmelidir.

Yaşasın Sovyet Ermenistan!

"Pravda" No. 273, 4 Aralık 1920.
İmza: J. Stalin
(Stalin, Eserler, Cilt 4, sayfa 362-363,
İnter Yayınları)

İbo'dan öğrenemeyenler...

Devrimde proletaryanın önderliği ve devrimin durmaksızın sürdürülmesi için proletaryanın öncü örgütü olan komünist bir partinin gerekliliğini ve zorunluluğunu kavrayan; böylesi bir partinin işçi sınıfının partisi olması gerektiğini 1972'de açıkça ortaya koyan ve bu görüşlerini TKP/ML'nin kuruluşuna önderlik ederek pratiğiyle ispatlayan bir önderdir İbo diye bildiğimiz İbrahim Kaypakkaya yoldaş.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Kuzey Kürdistan-Türkiye coğrafyasında komünizmin savunulması bağlamında tayin edici önemde katkılarda bulunmuş ve komünizm davası için mücadelede temel taşları döşemiştir.

Bu temel taşların arasına yer yer çürük taşları da –granit görünümlü kireç taşları da– koymuştur. Fakat, binayı inşa etmeye çalışan ustalar soruna biraz samimi ve dikkatle yaklaştıklarında, kolayca sökülüp atılabilecek taşlardı bu çürük taşlar.

Binayı inşa etmeye çalışanlar içinde böylesi ustalar çıktı da! Temizledi kireç taşlarını ve binanın temelini döşedi granitle...

Bina bu sağlam temel üzerinde ağır ağır ama emin adımlarla yükseliyor!

Bolşevikler İbrahim yoldaşın doğrularını sahiplenip geliştirirken, yanlışlarını da aştılar. Marksizm-Leninizm biliminin ışığında ortaya koydukları çizgiyle İbrahim'in gerçek savunucuları olduğunu, İbrahim'in görüşlerini geliştirerek de somut olarak gösterdiler.

Fakat, İbo'nun adını ağızlarında düşürmeyen ve onu böyle sahipleneceğini sanan menşevikler, takındıkları tavırlarla İbrahim yoldaştan öğrenmediklerini, İbrahim yoldaşın katledilmesinden 30 yıl sonra da ortaya koymaktadırlar. Gerek TKP/ML olarak ismini sürdürenler, gerekse de şimdi adını Maoist Komünist Partisi diye değiştirenler İbrahim'in yanlışlarını sistemleştirerek ilerliyorlar.

İbrahim yoldaşın ortaya koyduğu ve Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci, komünist hareket açısından çok önemli olan marksist-leninist görüşlerden biri de ulusal soruna yaklaşımdır.

İbrahim yoldaşın milli meselede de hataları olmuştur. Ama onun hataları tali hatalardı. O, milli meselede, özellikle de Kürt milli meselesinde takındığı tavırla bir dönüm noktasına damgasını vurmuştur. İbrahim yoldaşın bu konudaki yanlışlarını da biz bolşevikler 4. Kongremizde (Ocak 1991) ortaya koyarak aştık.

Lafta keskin İbrahimci olanların İbrahim'den öğrenemediklerini görmek için bir-iki noktayı hatırlatmak gerekiyor. Evet biz 1991'de İbrahim'in doğrularını savunup ilerletirken ve yanlışlarını aşarken İbo'nun savunucusu olduklarını iddia eden TKP/ML, TKP/ML'nin 20. yıldönümünde, Nisan 1992 tarihli Özel Sayı İKK'da partilerinin görüşlerini ortaya koyarken ulusal sorun bağlamında sınıf bakış açısını terketmemek, kızıl bayrağı elden düşürmemekten bahsettikten sonra şunları söylüyorlardı:

"Bu demektir ki; komünistler sorunlara salt Kürdistan penceresinden değil, genelde Türkiye penceresinden bakacaklar, ancak Kürt sorununu da gözardı etmeyeceklerdir. Bu demektir ki; 'her şey Kürdistan için gerisinin canı cehenneme' vb. gibi bir güzergah değil, 'her şey demokratik Türkiye için' güzergahı kullanacağımız yegane güzergahtır.

Öyleyse siyasal sorunları salt Kürt sorunu açısından değil, Türkiye açısından formüle etmek Komünist Partisinin önündeki vazgeçilmez görevdir." (agd. sayfa 16)

Marksist-leninistler açısından ulusal soruna proleter sınıf bakış açısıyla yaklaşmak ile soruna "Türkiye penceresinden bakmak" kuşkusuz bir ve aynı şey değildir. Her komünist kişi ya da örgütün bakış açısı, tüm toplumsal sorunlarda olduğu gibi, ulusal sorunda da proleter sınıf bakış açısı olması gerekir, olmalıdır. Marksist-leninist yaklaşım bunu gerektirir. Fakat, eğer birileri soruna sınıfsal yaklaşma adına "Türkiye penceresinden" bakarsa, hele hele bunu soruna "salt Kürdistan penceresinden" bakmanın alternatifi olarak koyarsa, o kişi ya da örgüt marksist-leninist tavır değil, şovenist bir tavır içine girmiş olur. TKP/ML de, sınıfsal yaklaşma adına, ulusal soruna Türkiye penceresinden bakmakta ve bu tavrını bugün de hâlâ sürdürmektedir.

TKP/ML'nin ulusal sorundaki bu yaklaşımı kuşkusuz ki İbrahim yoldaşın tavrıyla tam bir zıtlık içindedir. İbrahim, Kürdistan ya da Türkiye penceresinden değil, Marksizm-Leninizm penceresinden soruna bakmıştır.

Hatırlatılması gereken bir nokta da

TKP/ML'nin PKK'yi değerlendirmesidir.

PKK, burjuva milliyetçi çizgiye sahip bir örgüt olarak bağımsız, birleşik, demokratik bir Kürdistan'ın kurulması iddiasıyla mücadeleye başladı, 1988'den itibaren bu mücadele kitleselleşti. 1993'e gelindiğinde, PKK'nin TC'ye karşı mücadelede –Kemalizmi reddetme, TC'nin Kuzey kürdistan'dan çıkarılması vb. noktalarda– varolan bazı devrimci unsurlar da tükenmiş ve PKK tümüyle reformist çizgiye kaymıştı. Yani PKK, kendi içinde ele alındığında kuruluşundan 1988-89'a kadarki dönemde, sonraki döneme göre daha iyi pozisyondaydı.

"Proletarya Partisi" ise, bu daha iyi olduğu dönemde PKK hakkında karşıdevrimci, hatta faşistlerle aynı kefeye koyan değerlendirmeler yaptı. 1990'lı yılların başından hareket kitleselleştiğinde yapılan bu değerlendirmeler "unutuldu!", PKK tümüyle reformist çizgiye oturduğu durumda, devrimci ulusal hareket olarak ilan edildi. Böylece kitlelerin bilincinin karartılmasına ortak olundu.

PKK'nin reformistliği ise ancak Öcalan'ın esir alınması sonrasında İmralı'da takındığı tavır ertesinde tespit edildi. Bu yapılırken de yine yanlış yapılıyordu. Şöyle ki, İmralı öncesi PKK devrimci, İmralı sonrası PKK reformist biçiminde soruna yaklaşılarak, PKK'nin İmralı öncesi de reformist çizgiye sahip olduğu gerçeğinin üzeri örtülerek kitlelerin bilinci karartılıyordu. Tabii ki bu arada reformist bir çizgiye, devrimci çizgi diye de sahip çıkılıyordu.

TKP/ML, Marksizm-Leninizm bilimine dayanarak, onu kavrayarak değil; PKK'nin gücüne, PKK ile ilişkilerinin nasıl olduğuna bağlı, faydacı oportünist yaklaşım temelinde değerlendirmeler yaptı. Bu temelde yapılan değerlendirmeler dün de yanlıştı bugün de yanlıştır.

Bu noktaları kısaca hatırlattıktan sonra bugüne gelebiliriz... TKP/ML 7. Konferansı'nda PKK/KADEK somutunda ulusal hareket ve ulusal sorunu da tartışıp kararlar almış. Sözkonusu tavır İşçi-Köylü dergisinin 3-16 Ocak ve 17-30 Ocak 2003 tarihli sayılarında iki bölüm halinde ve ***"Kürt ulusal sorunu ve güncel görevlerimiz üzerine!"*** başlığıyla yayınlandı. Aynı derginin aynı sayılarında ***"Pusula"*** adlı köşede de ***"Kürt sorununun çözümü Kemalist cumhuriyet ile bütünleşmekten değil onu yıkmaktan geçer"*** başlığıyla yine iki bölümlük yazıda da *"Proletarya Partisi'nin 7. Konferansının görüşleri ışığında"* konuyla ilgili tavır takınıldı.

Birinci bölümü okuduğumuzda genel laf kalabalığı çerçevesinde reformizmin, TC'nin, Kemalizmin kurtuluş olmadığını okuduk ama güncel görevler bağlamında bir tek noktaya dahi rastlayamadık, "ya sabır" diyerek yazının devamını bekledik.

Yazının devamı elimize geçtiğinde "Proletarya Partisi"nın 7. Konferansı'nda PKK/KADEK'in dünü ve bugününü değerlendirmesi ile bu temelde de "Proletarya Partisine düşen görev ve sorumluluklar"ın neler olduğunun ortaya konmaya çalışıldığını gördük, merakla okuduk.

Yazıda PKK/KADEK'in değerlendirilmesi dört noktada ortaya konmaktadır.

İkinci nokta PKK/KADEK'in önemli derecede bir ulusal uyanışa yol açtığı ve PKK/KADEK'in bu pratiğinin devrimci yönde geliştirilmesi gerektiği düşüncesini ortaya koymaktadır. Üçüncü nokta İmralı çizgisinin ulusların kendi kaderini tayin hakkının reddi olduğu ve dördüncü noktada ise reformizmin sorunu çözemeyeceği

ile faşist Türk devletinin Kürdistan'daki baskıları ve imha planı ortaya konmaktadır. Bu noktalarda söylenenler genel laf düzeyinde daha önce de söylenen şeylerdir ve üzerine özel olarak durulması gereksizdir.

Birinci noktada ise, doğru ve yanlışlar içiçe. İlkönce:

"PKK/KADEK'in ulusal devrimci zeminden, ulusal reformist zemine kayması bir süreç sorunudur." (agd, sayfa 44) tespiti yapılmakta, ardından da PKK'nin "devrimci zemin"de olduğu dönem için "proleter sosyalist hareketin müttefiki sayılırdı" denmekte ve şu tespitler yapılmaktadır:

"Ulusal hareketi, proleter sosyalist hareketin müttefiki yapan, onun milli zulme tavır alışı, egemen ulus zulmüne karşı silahlı mücadele yürütüşü ve o ölçüde de emperyalizme tavır alışı Kürt ulusunun ulusal demokratik taleplerini dile getirip, bu uğurda mücadele etmesiydi. İşte Proletarya Partisi'nin sahiplenip savunduğu bu muhtevadır." (aynı yerden)

Marksizm-Leninizm'den ve İbrahim yoldaşın ulusal sorundaki tavrından biraz haberi olanlar, burada "Proletarya Partisi"nin sahiplenip savunduğunu söylediği muhtevanın, yanlışlarla doğrunun içiçe geçtiği bir muhteva olduğunu görebilir.

Burada aslında PKK/KADEK'in "devrimci zeminde" olduğu tespitinin hangi anlayışa dayandığı da ortaya çıkmaktadır. "Silahlı mücadele yürütüşü ve o ölçüde de emperyalizme tavır alışı".

Her ezilen ulusun ulusal baskıya karşı mücadelesinin demokratik bir muhtevası vardır. Bu muhteva komünistler tarafından savunulur, desteklenir. Fakat bu savunu ve destek, sözkonusu ulusal hareketin mücadele biçimine bağlı değildir.

Ulusal baskıya karşı silahlı mücadele yürütmek önemlidir. Ama bir ulusal hareketin devrimci zeminde olduğunun temel ölçüsü ve kanıtı silahlı mücadele verilmesi değildir, olamaz. Dinci, gerici, yobazların önderliğinde de silahlı mücadele verilebilir, reformist, sistemiçi çözüm arayanlar tarafından da. Sorunun özü silahlı mücadelenin hangi siyaset temelinde ve hangi amaçla yürütüldüğüdür.

TKP/ML, PKK'nin silahlı mücadele yürütüşünü PKK'nin "devrimci zeminde" olmasının temel ölçütü olarak ele almakta ve mücadele biçimlerine göre bir örgütün siyasi karakterini tespit etmektedir. Bu tavır Marksizm-Leninizm bilimine zıt bir tavırdır, yanlıştır.

Aynı yanlış yaklaşım emperyalizme karşı mücadele bağlamında da sürdürülmektedir. Yapılan tespite göre PKK, "silahlı mücadele yürütüşü" ölçüsünde emperyalizme de tavır almıştır. Burada da emperyalizme karşı olmanın ölçütü, yine silahlı mücadelenin yürütülüşü, yani mücadele biçimidir.

Bu bağlamda bilince çıkarılması gereken düşünce; bir ulusal hareketi sosyalist hareketin müttefiği haline getiren şey, o ulusal hareketin verdiği mücadele biçimi değil, sözkonusu ulusal hareketin devrimci bir ulusal hareket olup olmadığı düşüncesidir.

Burada da vurgulanması gereken şey; bir ulusal hareketin devrimci bir ulusal hareket olması için onun, emperyalizme –şu ya da bu emperyalist güce değil, tüm emperyalist sisteme– karşı olması, ona darbe vurması, zayıflatması özellikleri aranmalıdır.

Neresinden bakılırsa bakılsın "Proletarya Partisi"nin PKK/KADEK'i değerlendirmesinin ve açıklamalarının Marksizm-Leninizm'e ters olduğu ortaya çıkmaktadır.

"Proletarya Partisi'ne düşen görev ve sorumluluklar"a gelince yine genel laf olarak şu yapılmalı, bu yapılmalı biçiminde sorun

ortaya konulmaktadır. Ama bu genellik içinde bile sorunlar var.

Tavırları şöyle:

"Yine bu durumda komünistlerin görevi, yalnızca bu reformist siyaseti deşifre etmek değil, aynı zamanda ***Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı kayıtsız-şartsız savunmak ve bu uğurda net ve berrak bir mücadele yürütmektir.*** *Gerçek çözümün halk için demokrasi ve özgürlük mücadelesinden geçtiğini kavratmak, ulusların gönüllü birlikteliğinin ancak bu pratik hatla yaratılacağını tereddütsüzce ortaya koymaktır." (aynı yerden)*

Genel tavırları bilinmediğinde, burada ilk bakışta sorun yokmuş gibi gözüküyor. Fakat gerek bu alıntı bütünlük içinde ele alındığında ve gerekse de "Proletarya Partisi"nin genel tavrı bilindiğinde burada da sorunun olduğu ortaya çıkıyor.

Şöyle ki, TKP/ML ulusal soruna "Türkiye penceresinden" bakmaktadır. Ulusal sorunda, ikili görev meselesi bağlamında ele alındığında, bu tavrın, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını değil, "gönüllü birlikteliği" merkeze koyan ve bu temelde soruna yaklaşan bir tavır olduğunu görebiliriz.

İbrahim yoldaş, kendi kaderini tayin hakkının sadece ve sadece ayrı devlet kurma hakkı anlamına geldiğini hiçbir yoruma açık bırakmayacak netlikte ortaya koymuştur. Aynı zamanda Türkiyeli komünistlerin esas olarak savunması gereken tavrın ezilen ulusun, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı ile tüm milliyetlere tam hak eşitliği olduğunu da ortaya koymuş ve buna uygun davranmıştır.

İbrahim yoldaş şu tavırları takınıyor:

"Üçüncüsu, 'kendi kaderini tayin hakkı', zaten 'ayrı bir devlet kurma hakkıdır', başka bir şey değildir. Taslak 'kendi kaderini tayin hakkı'nı, başka bir şeymiş gibi gösteriyor. Cümle eğer şöyle olsaydı doğru olurdu: 'Kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı devlet kurma hakkını...'. Bu takdirde de yine 'halk' yerine 'millet' demek gerekirdi." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 84, Ocak yayınları)

"Şeyh Sait isyanının arkasında İngiliz emperyalizminin parmağının olduğunu varsayalım. Bu şartlarda bir komünist hareketin tutumunun nasıl olması gerekir? Birinci olarak, Türk hakim sınıflarının Kürt milli hareketini zorla bastırma ve ezme politikasına kesinlikle karşı çıkmak, buna karşı aktif bir şekilde mücadele etmek, Kürt milletinin kendi kaderini kendisinin tayin etmesini istemek, yani ayrı bir devlet kurup kurmamaya bizzat Kürt milletinin karar vermesini istemek. Bu, pratikte dışardan müdahale edilmeksizin, Kürt bölgesinde genel oylama yapılması, ayrılma veya ayrılmama kararının bu yolla veya buna benzer bir yolla bizzat Kürt milleti tarafından verilmesi anlamına gelir. Kürt hareketini bastırmak için yollanan bütün askeri birliklerin geri çekilmesi, her türlü müdahalenin kesinlikle önlenmesi, Kürt milletinin kendi geleceği hakkında kendisinin karar vermesi, komünist hareket birinci olarak bunun için mücadele eder ve Türk hakim sınıflarının bastırma, ezme müdahale politikasını kitlelere teşhir eder, ona karşı aktif olarak savaşırdı. İkincisi, İngiliz emperyalizminin milliyetleri birbirine düşürme politikasını, bunun her milliyetten emekçi halka, bunların birliğine verdiği zararı kitlelere teşhir eder, İngiliz emperyalizminin müdahale, içişlere burnunu sokma politikasıyla aktif olarak savaşırdı. Üçüncüsü, Kürt ulusunun ayrılmasını, 'bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar', bizzat ayrılmayı destekleme veya desteklememe yolunda bir karara varırdı. Eğer ayrılmamayı proletaryanın sınıf menfaatlerine uygun buluyorsa, Kürt işçileri ve köylüleri arasında bunun

*propagandasını yapardı; özellikle Kürt komünistleri kendi halkı arasında **birleşmenin** propagandasını yapardı ve milli baskılara karşı mücadeleyi toprak ağalarının, mollaların, şeyhlerin, vb. durumunun güçlenmesiyle bağdaştırma çabasında olanlara karşı mücadele ederdi. Buna rağmen Kürt ulusu ayrılma yönünde karar verirse, Türk komünistleri buna razı olur, ayrılma isteğinin karşısına zor çıkarma eğilimleriyle kesinlikle mücadele ederdi. Kürt komünistleri ise Kürt işçi ve emekçileri arasında 'birleşmenin' propagandasını yapmaya, emperyalist müdahaleyle mücadeleye Kürt feodal beyleriyle, şeyhlerle, mollalarla, burjuvazinin milliyetçi amaçlarıyla mücadeleye devam ederdi.*

*Eğer komunist hareket, Kurt ulusunun ayrılmasının proletaryanın sınıf menfaatleri açısından faydalı olacağına karar verirse, mesela ayrılma halinde Kürt bölgesinde devrim imkanı artacaksa, o takdirde bizzat ayrılmayı savunurdu; hem Türk işçi ve emekçileri arasında, hem de Kürt işçi ve emekçileri arasında **ayrılmanın** propagandasını yapardı. Her iki halde de, Türk işçi ve emekçileriyle Kürt işçi ve emekçileri arasında sıcak ve samimi bağlar doğardı. Kürt halkı, Türk halkına ve komünistlere büyük bir güven ve dostluk duygusu beslerdi. Halkların birliği pekişir, devrimin başarısı daha da kolaylaşırdı." (adk., sayfa 219-221)*

İbrahim yoldaşın tavrı böyle. "Proletarya Partisi" ne yapıyor? Ayrı devlet kurma hakkını değil, zoraki birliğin dayatılmış olduğu yerde gönüllü birliği merkeze koyuyor! Reformist siyaseti deşifre ederken "aynı zamanda UKKTH'yı da savunuyor!" Başka bir deyimle, mızrağın sivri ucu ezen ulus şovenizmine değil, ezilen ulus milliyetçiliğine çevrilmiş...

Burada bir kez daha şu noktayı belirtmek, hatırlatmak gerekiyor: Birinci Dünya Savaşı sürecindeki gelişmeleri gözönüne alan Rusya bolşevikleri, iktidara geldikten sonra değiştirdikleri programlarında, ulusların kendi kaderini tayin hakkını, ulusların ayrı devlet kurma hakkı (UADKH) olarak değiştirmişlerdir. Lenin, "Parti Programının Revizyonuna İlişkin" başlıklı yazısında şunu tespit eder:

"Çoğu kez yanlış yorumlara yol açan kendi kaderini tayin yerine gayet tam bir kavram koyuyorum: 'Özgürce ayrılma hakkı'." (Lenin, Ulusal ve sömürgesel Ulusal sorun Üzerine, sayfa 519, İnter Yayınları)

İbrahim yoldaş yukarıda aktardığımız tavırda da komünistlerin UKKTH'dan sadece ve sadece ayrı devlet kurma hakkını anladığını açıkça ortaya koymuştur. RKP(B)'nin yaptığı bu değişiklığı bilince çıkarmamıştır. Ama onun savunucusu olduğu iddiasında olanların sözkonusu belgelere ulaşma imkânları İbrahim yoldaşa göre daha çoktur. Ayrıca bu tavır, biz bolşevikler tarafından birçok kez ortaya konmuştur. Ama buna rağmen "Proletarya Partisi" hâlâ UKKTH'dan bahsetmekte ve bunu savunduğu yerde de, bunun ancak ve ancak ayrı devlet kurma hakkı anlamına geldiğini ortaya koymamaktadır. Yani İbrahim yoldaştan öğrenme değil, öğrenemediğini, daha geri konumda olduğunu belgeliyor.

Kuşkusuz bunun "Türkiye penceresinden" bakmakla yakın ilişkisi vardır. Eğer TKP/ML ayrı devlet kurma hakkını vurgularsa, "Türkiye'nin penceresi parçalanabilir"! "Zararlı" olabilir!...

"Proletarya Partisi", Türkiye penceresinden baktığı için sadece ayrı devlet kurma hakkının üzerini örtmüyor! Bu yaklaşım temelinde Kuzey Kürdistan'ı, "Türkiye Kürdistanı" olarak tanımlıyor. Hem de doğrusunun ne olduğunun ortaya konduğu, açık olduğu bir durumda bu yaklaşımı-

nı sürdürüyor! Ulusal sorunu sınıfsal zeminde ele alacaklarını vurguladıktan sonra şunu tespit etmektedirler:

"Burada dikkat edilmesi gereken nokta, ***sorunu sınıfsal perspektifle ele almanın güncel politikalarda ezilen ulusun ve milliyetlerin demokratik taleplerine sırt dönmek olmadığıdır.*** *Tam tersine sınıf perspektifine uygun olarak Kürt ulusunun demokratik hak ve taleplerini gündemleştirmek ve bu uğurda mücadele etmek, önümüzde duran ertelenemez bir görevdir." (aynı yerden)*

"Proletarya Partisi" soruna sınıfsal yaklaşmanın, demokratik talepler için mücadeleyi dıştalamayacağını tespit ederken doğru bir tespit yapmış gibi görünüyor. Ama bu sadece görüntüdür. Gerçekten de soruna sınıfsal yaklaşmak demokratik hak ve talepler için mücadeleyi dıştalamaz, tersine içerir. Yanlış bu tespitin kendisinde değil, ulusal demokratik hak ve taleplerden ne anlaşıldığı noktasındadır. Kısacası bu doğru tespit yanlışlarının üzerini örtme rolü oynuyor.

TKP/ML 7. Konferans anlayışına göre demokratik hak ve talepler "anadilde eğitim", "Kürtçe yayın" vb.dir. Gerçekten de anadilde eğitim ve yayın demokratik hak ve taleplerdir. Ama TKP/ML'nin 7. Konferansı, bu yaklaşımıyla Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının, ulusal sorundaki en temel demokratik bir hak ve talep olduğu düşüncesini atlıyor.

En başta bilinmesi gereken şey, ulusal sorunun kendisi demokratik bir sorundur. Bu, sorunun komünistler tarafından devrimci temelde ele alınmasına, sorunun gerçek çözümünün devrime, devrim mücadelesine bağlı ele alınmasına rağmen böyledir.

Ulusal sorunda demokratik hak ve taleplerden bahsedildiğinde, en başa konması gereken düşünce, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkı, milli azınlıklara tam hak eşitliğidir.

Böylece "Proletarya Partisi"nin ulusal sorunda yaklaşımının ne Marksizm-Leninizm'in yaklaşımıyla, ne de bu temelde tavır takınan İbrahim yoldaşın yaklaşımıyla ilişkisinin olmadığı daha da açığa çıkmaktadır.

Bu yaklaşım yazının sonuna doğru takınılan tavırda da sürmektedir. Tavırları şöyledir:

"...Bu durumda, Demokratik Halk Devrimi programına uygun olarak, başta anadilde eğitim olmak üzere, Kürt ulusunun ulusal demokratik taleplerini gündemleştirme ve bu yönlü yazılı sözlü A/P yapma göreviyle karşı karşıyayız. Bu görevimizi mutlaka yapmalıyız." (aynı yerden)

Yukarıda da dikkat çektiğimiz gibi, bu alıntıda da ayrı devlet kurma hakkı ulusal demokratik hak ve talepler içinde ele alınmamaktadır. O yüzden de, yerine getirilmesi gereken görevler içinde, ayrılma, ayrı devlet kurma hakkının savunusu yoktur.

Dün, sınıfsal yaklaşım adına Kürt ulusunun ve milli azınlıkların demokratik hak ve taleplerine sırt çeviren "Proletarya Partisi", bugün demokratik hak ve talepleri savunma adına, ayrı devlet kurma hakkını bir kenara bırakmakta, sistem içi hak ve talepleri merkeze koymaktadır. Gerçekte daha da geri bir pozisyonun savunuculuğunda konaklanmıştır. Yazı içinde UKKTH'nın savunulması gerektiği tespiti yapılsa da, somut görev tespiti yapıldığında bu nokta unutuluveriliyor!

Sözkonusu tavırda burada değindiğimiz noktalar dışında birçok yanlış daha var. Ama bu kadarı yeter. Öyle ya da böyle, "Proletarya Partisi" İbrahim yoldaştan öğrenemediğini her seferinde ortaya koymaktadır.

22 Şubat 2003 ■

Kuzey Kürdistan'da bolşevizmin sesi...

yeni sayısı çıktı!

oku, okut, tartış!